

MRAZIVÝ
THRILLER
ZE SEVERNÍ
KOREJE

▼ HVĚZDA SEVERU

D. B. JOHN

HVĚZDA SEVERU

D. B. JOHN

2018

Copyright © D. B. John 2018
Translation © 2018 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu STAR OF THE NORTH,
vydaného nakladatelstvím Harvill Secker, Londýn 2018,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN 978-80-7498-285-9

Na památku Nicka Walkera
1970 – 2016

Mnoho věcí na Severní Koreji je podivnějších než fikce. Jde o dědičnou marxistickou monarchii, jejíž lid je dokonale odříznutý od vnějšího světa. Tvrdí se mu, že žije v zemi hojnosti a svobody, ale děti jsou posílány do gulagu za závadné myšlení rodičů a režim používá hladomor jako nástroj politické kontroly. Takový stát se už léta chová způsobem, který může lidem zvenčí připadat velmi těžko uvěřitelný, natožpak pochopitelný, takže čtenáře by mohlo zajímat, které části románu skutečně čerpají z reality.

Za tímto účelem je v závěru této knihy zařazena poznámka autora, kterou by si čtenář měl přečíst až úplně nakonec, poněvadž může prozrazovat zápletku.

PROLOG

OSTROV PENGNJONG
JIHOKOREJSKÁ REPUBLIKA
ČERVEN 1998

V den Su-minina zmizení bylo moře klidné.

Dívala se, jak chlapec rozdělává z naplaveného dříví oheň. Opodál burácel příliv a přinášel s sebou hrozivá mračna, která se pomalu barvila dorůžova. Za celý den nespátřila Su-min jedinou loď a i pláž byla opuštěná. Měli celý svět jen pro sebe.

Ukázala na fotoaparát a čekala, až k ní chlapec otočí hlavu. „Dže-hune...?“ Později měla její sestra na snímku objevit devatenáctiletého mladíka se silnými údy a plachým úsměvem. Na Korejce byl docela snědý a momentálně mu na ramenu zasychala vrstvička soli, takže vypadal jako lovec perel. Su-min mu předala fotoaparát a tentokrát on vyfotil ji. „Ještě jsem nebyla připravená,“ smála se Su-min. Tento snímek ji zachycoval v okamžiku, kdy si odhrnovala z obličeje dlouhé vlasy. Oči měla zavřené a ve tváři výraz ryzí blaženosti.

Oheň se rozhořel a dřevo hučelo a praskalo. Dže-hun položil na tři kameny nad plamen otlučenou pánvičku a nalil do ní sezamový olej. Nato si lehl vedle Su-min do měkkého a vyhřátého písku těsně nad úrovní přílivu, opřel si hlavu o loket a zadíval se na ni. Přitom mu do oka padl její řetízek, jenž se pro její sestru

měl později stát symbolem drásavého žalu a vzpomínek. Tenký stříbrný řetízek s drobným přívěskem ve tvaru korejského tygra. Chlapec se ho dotkl konečkem prstu. Su-min mu přitiskla ruku na své ňadro a začali se líbat. Dotýkali se čely, vpíjeli se do sebe jazykem a rty. Chlapec voněl oceánem, mátou, sépiemi a cigaretami Marlboro. Jeho řídké strniště ji škrábalo na bradě. Tohle všechno do posledního detailu Su-min už teď vyprávěla sestře v dopise, který se jí bezděky skládal v hlavě.

Sesamový olej začal v pánvi prskat. Dže-hun usmažil sépii a společně ji snědli s chilli omáčkou a rýžovými kuličkami. Přitom se společně dívali, jak slunce sestupuje k obzoru. Mračna se roztrhala a moře vypadalo jako tabule nachově zbarveného skla. Jakmile dojedli, popadl chlapec kytaru a začal zpívat tichým, ale průzračným hlasem píseň „Skalnatý ostrov“. Díval se na ni a v očích se mu odrážely plameny. Po chvíli píseň splynula se zádumčivým rytmem příboje a Su-min se zmocnila konejší-
vá jistota, že si tento okamžik bude pamatovat nadosmrti.

V polovině tónu se chlapec zarazil.

Díval se k moři a tělo měl napružené jako kočka. Po chvilce odhodil kytaru a vyskočil na nohy.

Su-min sledovala jeho pohled. Písek posetý krátery vypadal ve světle ohně jako měsíční krajina. Neviděla vůbec nic. Jen houpání vln, které se rozstříkovaly v matnou bílou pěnu a pleskavě dopadaly do písku.

A pak to uviděla i ona.

V malém prostoru kousek za příbojem, ne víc než sto metrů od pobřeží, se moře začínalo vzdouvat a vařit, takže měnilo hladinu v masu neposedných bublin. Po chvíli se uprostřed víru vytvořila vyboulenina, která se stále zvětšovala, ale ve skomírajícím světle byla pořád jen stěží patrná. A z této kupole vzápětí syčivě vytryskl k obloze proud mořské vody, obrovská sprška připomínající výdech velryby.

Su-min vstala a chytila chlapce za ruku.

Moře jako by se rozevřelo a rozbouřená voda se přímo před nimi začala zhmotňovat v černý a lesklý předmět.

Su-min ucítila svírání v žaludku. Nebyla pověřčivá, ale zmocnil se jí téměř hmatatelný pocit, že se před ní právě zjevuje cosi nevýslovně zlého. Každý instinkt, každá buňka v jejím těle jí říkaly, ať uteče.

Náhle je oslepila záře. Světelný kužel obklopený oranžovou aureolou vycházel z moře a byl namířený přímo na ně.

Su-min se otočila a přitáhla si Dže-huna k sobě. Nechali věci věcmi a klopýtavě vyrazili měkkým a hlubokým pískem pryč. Uběhli však sotva pár kroků, když je náhle zastavil jiný výjev.

Ze stínů dun se vynořovaly postavy v černých kuklách a uháněly k nim s provazy v rukou.

Datum: 22. červen 1998, č. j.: 734988/220598

ZASLÁNO FAXEM

ZPRÁVA Inčchonské městské policie vypracovaná na žádost Národní policejní agentury, okrsek Seotemun, Soul

1. Rozkaz zněl stanovit, zda dvě pohřešované osoby, které byly naposledy spatřeny 17. června ve 14.30, opustily před svým zmizením ostrov Pengnjong. Zprávu uctivě předkládá inspektor Ko Eun-tek.
2. Ze záběrů z bezpečnostních kamer získaných z přístaviště trajektů na ostrově Pengnjong s vysokou mírou jistoty vyplývá, že do žádného trajektu vyplouvajícího v předmětné době z ostrova nenastoupil nikdo, kdo by připomínal pohřešované osoby. Závěr: pohřešované osoby neodpluly z ostrova trajektem.

D. B. JOHN

3. Pobřežní hlídka nezaznamenala v době, kdy byly pohřešované osoby naposledy spatřeny, v dotyčné oblasti žádná další plavidla. Námořní doprava v okolí je s ohledem na malou vzdálenost ostrova od Severní Koreje silně omezená. Závěr: pohřešované osoby neopustily ostrov na žádném jiném plavidle.
4. Místní obyvatel objevil včera na pláži Kontol vedle zbytků táborového ohně kytaru, obuv, svršky, fotoaparát, peněženky obsahující peníze, zpáteční jízdenky na trajekt, občanské průkazy a průkazky z knihovny náležející pohřešovaným osobám. Údaje získané z občanských průkazů obou osob se shodují s osobními údaji poskytnutými Sangmjungskou univerzitou. Jejich držitelé jsou:
  - Pak Dže-hun, 19 let, trvale pobytem v soulské čtvrti Toksan, jeho matka žije na ostrově Pengnjong.
  - Williamsová Su-min, 18 let, občanka Spojených států, která v březnu přicestovala do země kvůli univerzitnímu studiu.
5. Dnes v 7.00 zahájily vrtulníky pobřežní hlídky pátrací operaci „vzduch-moře“ v okruhu 5 námořních mil. Žádné stopy po pohřešovaných osobách však nebyly nalezeny. Závěr: obě osoby tragicky utonuly při koupání. Moře bylo klidné, ale podle pobřežní hlídky se oblast vyznačuje nezvykle silnými proudy. Ty již mohly odnést těla na značnou vzdálenost.
6. S vaším souhlasem nyní pozastavujeme pátrání vrtulníky a s pokorou doporučujeme, abyste informovali rodiny pohřešovaných osob.

DÍL 1

*Sémě frakcionářů či třídních nepřátel, ať je to kdokoliv,
musí být vykořeněno do tří generací.*

– Kim Ir-sen, 1970
Rok 58 éry čučche

KAPITOLA 1

GEORGETOWN
WASHINGTON, D.C.
PRVNÍ ŘÍJNOVÝ TÝDEN 2010

Jennu náhle probudil ze spánku vlastní dech, který se změnil ve výkřik.

Ztěžka oddechovala, oči měla otevřené a zorné pole rozmazané pokřiveným snem. Ve zmatených vteřinách mezi sněním a bděním se nedokázala ani pohnout. Konečně začaly mlhavé obrysy pokoje nabírat konkrétní tvar. Radiátory tiše syčely a vzdálené odbíjení hodin na věži odpočítávalo celou. Jenna si povzdechla a opět zavřela oči. Zajela si rukou ke krku. Pořád tam byl, tenký stříbrný řetízek s miniaturním stříbrným tygrem. Nikdy ho neodkládala. Shodila ze sebe příkrývku a cítila, jak jí na zpoceně tělo dosedá jako lněná plachta chladivý vzduch.

Vedle ní se na posteli tiše vytvořila vypouklina a ve slabém světle se zaleskly jantarově zelené oči. Kocour se zjevil zdánlivě odnikud, jakoby z jiné dimenze – skoro to vypadalo, že ho jako ducha vyvolalo odbíjení hodin. „Nazdar,“ pozdravila ho Jenna a pohládila ho po hlavě.

Na radiobudíku přeskočila číslice.

„...nistr zahraničí vypuštění odsoudil jako ,nadmíru provokativní akt, který ohrožuje bezpečnost regionu!...“

Kuchyňská dlažba ji chladila do bosých nohou. Jenna nalila Kocourovi mléko, ohřála si v mikrovlnce studenou kávu, kterou našla v konvici, zlehka se napila a v duchu se připravila na hromadu vzkazů v hlasové schránce. Doktor Levy potvrzoval schůzku v devět ráno. Redaktor *East Asia Quarterly* s ní chtěl probrat otištění její studie a zlověstně se tázal, jestli slyšela ranní zprávy. Starší vzkazy byly v korejštině a všechny je nechala matka. Jenna je přeskočila a poslechla si pouze ten úvodní – pozvání na nedělní oběd do Annandale –, v němž matka mluvila důstojně a trochu ublíženě, takže Jenna cítila, jak jí hrdlo svírají výčitky svědomí, jako by ji páčila žáha.

Chytila hrnek s kávou do dlaní, zadívala se na zšeřelou zahradu, ale v okně viděla jen odraz zářivého interiéru kuchyně. Chvilí se zdráhala uvěřit, že ta vychrtlá třicetiletá bytost s propadlýma očima, která se na ni ve skle dívá, je ona.

Na hromadě pod klavírní židlí našla tenisky a tepláky, rychle se oblékla, stáhla si vlasy do culíku a vyrazila do chladné O Street, kde se setkala s pronikavým a lehce nevraživým pohledem pošťáka. *Už je to tak, kamaráde, jsem černoška, a přece bydlím v téhle čtvrti.* Vnořila se do stínohry pod korunami stromů a zamířila ke stezce vedoucí podél kanálu. Georgetown dnes ráno připomínal *Ospalou díru*. Chladný severovýchodní vítr unášel listí po modrošedé obloze a z oken a zápraží jukaly dýně. Jenna se ještě ani pořádně nezahřála, a už nasadila ke sprintu; vítr od kanálu jí vyfoukával z vlasů ošklivý noční sen.

Doktor se napraskle usmál. „Jestli se mnou nebudete mluvit, tak se nikam nedostaneme.“ Pod svrchní vrstvou přemlouvání však Jenna cítila znuděnost. V zápisníku, který mu spočíval na koleně, se hromadily nesmyslné malůvky. Ona sama se soustře-

dila na drobek, jenž mu uvízl ve vousech těsně napravo od úst. „Takže tvrdíte, že ta noční můra je stále stejná?“

Jenna si pomalu povzddechla. „Pokaždé jsou tam odchylky, ale základní scénář se nemění. To už jsme probrali mnohokrát.“ Bezděky se dotkla řetízku na krku.

„Jestli se nedobereme k jádru toho snu, budete ho mít pořád.“

Jenna si opět položila hlavu na gauč. Hledala slova na stropě, ale žádná tam nenašla.

Doktor si promnul kořen nosu pod brýlemi a zadíval se na ni se směsicí rozhořčení a úlevy, jako by dojel na okraj mapy a mohl s klidným svědomím celý výlet odpískat. Zavřel zápisník.

„Říkám si, jestli by nebylo lepší, kdybyste navštívila specialistu na překonávání úmrtí blízké osoby. Možná je problém v tomhle. Pořád se s tou ztrátou vyrovnáváte. Víím, že už je to dvanáct let, ale u některých z nás hojí čas rány pomaleji.“

„Ne, děkuju.“

„Takže co tady dnes budeme dělat?“

„Došel mi prazosin.“

„To už jsme probírali,“ pronesl doktor s přehnanou trpělivostí. „Prazosin nevyřeší původní trauma, které způsobilo vaši...“

Jenna vstala a natáhla se po saku. Měla na sobě bílou halenku a těsně padnoucí černé kalhoty – svou pracovní uniformu. Zářivě černé vlasy měla stažené do volného drdolu. „Omlouvám se, doktore Levy, za pár minut mám výuku.“

Doktor si povzdechl a natáhl se po bločku na stole. „Všichni pacienti mě oslovují ‚Done‘,“ poznamenal a začal vypisovat recept. „To už jsem vám říkal, Jenno.“

Ten obraz se objevil jako okno do vesmíru. Čínu na něm zastupoval milion světelných bodů; její nová města hrdě zářila

neony a kolem nich se jako diamanty v antracitu třpytil bezpočet městeček a vesnic. Vpravo dole prozařovala tmu sodíková záře přístavišť a doků v Nagasaki či Jokohamě a mezi Japonským a Žlutým mořem lemovaly Jižní Koreu blyštivé pobřežní tepny, které se sbíhaly do úchvatné chryzantémy obrovského hlavního města Soul. V samotném centru obrazu vrhaného školním projektorem se však táhl pás temnoty. Nebyl to oceán, byla to pevnina – hornatá krajina nesvětlá a stínu, kde snad jen hlavní město slabě žhnulo jako dohořívající uhlík v popelu.

Studenti usazení v půlkruhových řadách kolem stupínku mlčky hleděli na satelitní snímek.

„Jak jste dnes ráno všichni slyšeli,“ konstatovala Jenna, „Severokorejci včera vypustili další raketu Unha-3. Je-li jejich technologie mírová, jak nám tvrdí, a satelit *Kwangmjongsong* skutečně na oběžné dráze monitoruje úrodu, pak na nočních snímcích zachytí takovýto obraz své země...“

„*Kwangmjongsong* znamená ‚jasná hvězda‘?“

Jenna rozsvítila lampičku na pultíku. Otázku jí položila studentka korejského původu. Název zněl skutečně trochu ironicky. V galaxii světél na snímku vypadala Severní Korea jako černá díra.

„Ano,“ odpověděla, „případně ‚zářící hvězda‘ nebo i ‚hvězda, která ukazuje směr‘. Ten název má v Severní Koreji bohatou symboliku. Ví někdo proč?“

„Kvůli kultu Kimů,“ ozval se chlapec v kšiltovce Red Sox. Také on byl Korejec – severokorejský uprchlík, jehož Jenna doporučila k poskytnutí stipendia.

Otočila se k projektoru a začala projíždět snímky prázdných pchjongjangských bulvárů, vítězných oblouků a masových tělovýchovných akcí, až našla fotografii, kterou hledala. Aulou se přelila vlna ševelivého smíchu, avšak tváře studentů zůstaly soustředěné. Snímek zachycoval řady fádne vyhlížejících občanů uklánějících se před obrovským portrétem tělnatého usmě-

vavého muže v těsně padnoucím béžovém kabátci a béžových kalhotách. Portrét obklopovala řada rudých begonií a pod ním se červenal nápis psaný v korejštině: KIM ČONG-IL JE JASNÁ HVĚZDA 21. STOLETÍ!

„Podle oficiální státní mytologie,“ vysvětlila Jenna, „se Drahý vůdce narodil v roce 1942 na tajné povstalecké základně na korejském území okupovaném Japonci. Předzvěstí jeho narození se stala zářivá nová hvězda, která se zjevila na obloze nad horou Pektusan. A tak se i jemu samotnému někdy říká *kwang-mjongsong* – hvězda, která ukazuje směr.“

„Nebyla jeho matka panna?“ ozvalo se ze zadní části sálu. Třída zašuměla smíchem.

Vtom se rozsvítila stropní světla a do auly vstoupil děkan. Profesoru Runyonovi bylo něco přes padesát, ale vzhledem ke svěšeným ramenům, staromódnímu motýlku a maňšetrovému saku vypadal spíš jako sedmdesátník – a když promluvil svým vyschlým praskavým hlasem, leckdo by mu hádal i osmdesát.

„Uniklo mi něco vtipného?“ řekl a zavejral přes brýle na čtení do sálu. Naklonil se k Jenně a zašeptal jí do ucha: „Velice nerad vás ruším, doktorko Williamsová. Mohla byste jít prosím se mnou?“

„Hned teď?“

To už byl děkan opět na chodbě. „Právě mi volal rektor. Máme návštěvu z nějaké... *obskurní* vládní agentury.“ Nasadil pobavený úsměv. „A chce mluvit s *vámi*. Vy o tom něco víte?“

„Ne, pane.“

Riggsova knihovna sídlila v klenutém gotickém sále plném starých svazků. Momentálně byla úplně prázdná s výjimkou muže v tmavě šedém obleku, který stál otočený bokem k nim. V ruce držel šálek kávy a sledoval amatérské fotbalové utkání, které probíhalo na trávníku pod oknem.

Profesor Runyon si odkašlal a muž se otočil. Nečekal, až ho někdo představí, vykročil vpřed a vřele podal Jenně ruku. „Charles Fisk,“ řekl, „z Institutu strategických studií.“ Byl to vysoký a dobře stavěný muž krátce po šedesátce. Na špičce baňatého nosu se mu rýsoval důlek a stříbrné vlasy měl kadeřavé jako kobercová vlna.

„Doktorka Williamsová je *odbornou asistentkou* na naší Fakultě zahraničních služeb,“ pronesl Runyon a v jeho hlase byla stále patrná stopa pobavení. „Samozřejmě zde máme i renomovanější odborníky, kteří by mohli...“

„Děkuji, pane, to bude všechno,“ odpověděl návštěvník a podal Runyonovi šálek.

Runyon na kávu chvíli civěl, načež sklonil hlavu, jako by mu právě někdo zalichotil, a odplahočil se ke dveřím jako zhrzený nápadník.

Když se za ním zavřely dveře a Jenna v knihovně s návštěvníkem osaměla, dokázala myslet jen na to, že se určitě dostala do problémů. Muž ji pozoroval se zvláštní pronikavostí. Všechno, co řekl nebo učinil – upjaté zdvořilé chování, drtivý stisk ruky, formální přátelskost –, prozrazovalo vojenský dril.

„Omlouvám se, že jsem vás vytáhl z přednášky.“ Jeho hlas byl hluboký a dobře modulovaný. „Smím vám říkat ‚Jenno‘?“

„Smím se zeptat, o co se jedná?“

Muž se usmíval a zároveň se mračil. „Moje jméno vám nic neříká? Váš otec se o mně nikdy nezmínil?“

Jenna si zachovala neutrální a vyrovnaný výraz, ale v nitru pocítila mírné napětí, což se jí stávalo vždy, když dal někdo na jevo být jen triviální znalost její rodiny.

„Ne. Nevzpomínám si, že by se otec někdy zmiňoval o Charlesi Fiskovi.“

„Sloužil jsem s ním na signálovém zpravodajství. Osmá armáda v Soulu. Už je to spousta let – vy jste vlastně ještě ani nebyla na světě. Váš otec měl nejvyšší hodnost ze všech Afroameričanů na posádce. To jste věděla?“

Jenna neřekla nic a dál Fiska upřeně sledovala. Náhle se jí kdesi vzadu v hlavě začala klubat vzpomínka. Strejda Cedric, otcův bratr, hází hlínu na rakev spuštěnou do země, ona pevně objímá plačící matku, vzduch je prosycený vůní zetlelého listí a v uctivé vzdálenosti za smutečným průvodem postává řada mužů v dlouhých vojenských kabátech, kteří navzdory dešti prostovlasí poslouchají troubení polnice a brigádýrky si nasazují hluboko do čela teprve ve chvíli, kdy dozní poslední tón. Jenna si náhle byla jistá, že tenhle chlap stál tehdy mezi nimi.

Na věži se rozezněl zvon. Jenna se podívala na hodinky.

„Další výuku máte až ve tři,“ prohlásil muž. „Požádal jsem rektora, ať vám přehodí rozvrh.“

„Cože jste udělal?“

„Řekl jsem mu, že potřebuji vaši radu v otázce týkající se naší národní bezpečnosti.“

Jenna byla tak překvapená, že v sobě to slovo nedokázala udržet: „Prdlajs.“

Fisk se na ni přívětivě zadíval jako moudrý prastrýc na umíněnou praneteř. „Vysvětlím vám to u oběda.“

Jenna kráčela za Fiskem, kterého vrchní uváděl k zarezervovanému stolu. Restaurace se nacházela na 36. ulici v domě z přelomu osmnáctého a devatenáctého století a zdobily ji jezdecké rekvizity a nádobí z limogeského porcelánu. Na dřevem obložený sál plný tiše konverzujících hostů vesměs mužského pohlaví shlížely ze stěn portréty otců-zakladatelů Ameriky. Jenna se tady cítila nepatřičně, a navíc byla otrávená. Tenhle úplně cizí chlap, který tvrdil, že znal jejího otce, a pak jí totálně překopal denní program, odbyl její protesty s nenuceností člověka, který vždy dosáhne svého.

„Zdejší mainský humr je opravdu výtečný,“ řekl, rozložil ubrousek a usmál se na Jennu, jako by tuhle laskominu směla dostat jen na narozeniny.

„Ale já opravdu nemám hlad...“

„Ovšem pro začátek si dejme tučet ústřic.“

Dotázal se číšníka na chuťové přednosti jednotlivých omáček, objednal a ochutnal lahev Saint-Émilion a nalil víno do sklenic (její námitky i tentokrát přešel nonšalantním úsměvem). Byl to okázalý projev znalosti bontonu a Jenna přemýšlela, do jaké míry je to jen divadlo určené pro ni coby jedinou divačku. A když opatrně ochutnala víno a pochopila, že tak intenzivnímu výlevu dobrosrdečnosti je marné se zpěčovat, otrávenost pomalu začala slábnout a místo ní se dostavila zvědavost.

„Otec před námi nikdy o svých přátelích a kolezích z armády nemluvil,“ prohlásila. „Vždycky jsem předpokládala...“

„Byl uzavřený, jak jistě víte.“

Jenně bleskla hlavou myšlenka, že tohle všechno je jen rafinovaný trik, jak si získat její důvěru.

„Jak dobře jste ho znal?“

„Dost dobře na to, abych mu mohl jít na svatbě za svědka.“

To bylo překvapení. Jenna si okamžitě vybavila obraz chudého luteránského kostela z červených cihel v Soulu, kde se její rodiče vzali. Vždycky si představovala, že tam byli jen oni dva a pastor. Matčina rodina se obřadu nezúčastnila a odmítla jí vystrojit druhou, korejskou svatbu, jak bylo zvykem. Zašli až tak daleko, že se Chan na několik let zřekli.

„Když se s vaší matkou vrátil do Virginie, zůstal jsem s ním ve spojení. Později jsme spolu znovu sloužili ve Fort Belvoir...“

Fisk začal vzpomínat: vytahoval z klobouku zkazky a zábavné historky s jejím otcem z dob, kdy ona ještě ani nebyla na světě, případně byla velice malá. Jenna některé příběhy znala, jiné slyšela poprvé, ale postupně jí začalo docházet, že tento muž toho ví opravdu velmi mnoho. Dokonce byl obeznámený s nedávnou minulostí, kdy Jennina rodina zaznamenala výrazný pokles životní úrovně, poněvadž otec začal pít a propustili ho z armády a matka se musela začít živit jako plánovačka svateb,

aby pokryla rodinné výdaje. Fisk to vše líčil laskavým tónem, jako když starý přítel popisuje rodinnou ságu. Čas od času se na ni letmo podíval, namočil ústřici ve vinném octu a citronové šťávě a vsunul si ji do úst. A náhle Jenna v návalu paniky pochopila, kam tohle všechno směřuje. Fisk se po malých krůčcích, v dostředné spirále přibližoval k tématu, o kterém se ona vůbec nehodlala bavit – k propasti, do níž se ani neodvažovala nahlédnout.

Fisk si jejího neklidu všiml a zarazil se s vidličkou ve vzduchu. Povzdechl si, opřel se na židli a nasadil poraženecký úsměv, jako by jí chtěl dát najevo, že teď už si opravdu nebude na nic hrát. „Vy se bojíte, že zmíním vaši sestru,“ pronesl jemným hlasem.

Slova mu padala z úst jako kameny. Jenna naprosto znehybněla. Šum v sále a cinkání stříbrných příborů o porcelán jako by ustoupily do pozadí. Slyšela teď jen vlastní dech.

Číšník před ně položil další chod, ale Jenna stále třeštila oči na Fiska.

„Víte,“ pokračoval tiše, „někdy si říkám, že právě o věcech, o nichž stojí za to hovořit, lidé tvrději odmítají diskutovat.“

Jenna se pokusila zachovat vyrovnaný tón. „Kdo jste?“

Jeho výraz se malinko změnil, ochladl a zvážněl. „Jsem špion a vašeho otce jsem opravdu znal. Už dlouho mám nad vámi profesionální dohled. Nemusíte se tvářit tak překvapeně.“ Ulomil si kousek chleba a namazal si ho máslem. Přitom z Jenny nespustil oči. Měl je pemzově šedé a zračila se v nich znepokojivá přímot. „Jste premiantka ročníku se studijními výsledky, které se totálně vymykají běžnému průměru. Jste stipendistka prestižního programu NMSC s nejvyšším IQ naměřeným ve státě Virginie. Vaše diplomová práce byla tak výjimečná, že vás raketově vystřelila na akademickou dráhu. Vývoj Korejské strany práce jakožto mocenského nástroje dynastie Kimů od roku 1948 do současnosti. Ano, četl jsem ji. Vyrostla jste ve

dvojí kultuře, ve dvou jazykových prostředích. Loni jste strávila tři měsíce v čínské provincii Ťi-lin, kde jste si zdokonalovala severokorejský dialekt. Máte sportovní vlohy a fyzickou. Byla jste finalistkou juniorské ligy v taekwondu. Běháte. Jste uzavřená do sebe, máte svá tajemství. Jste velice nezávislá. Takový soubor schopností a kvalit prostě nemohl uniknout naší pozornosti.“

„Čí naší?“

„My jsme Agentura, Jenno. CIA.“

Jenna tiše zaúpěla. Měla pocit, že na ni Fisk nastražil past, a připadala si jako hlupák, že ji včas neprohlédla. A vzápětí se dostavil nával hněvu z vědomí, že ten chlap použil otcovu vzpomínku jako vábničku.

„Pane...“ Položila příbor vedle téměř netknutého hlavního chodu. „Marníte čas, svůj i můj.“ Dotkla se telefonu v kapse a napadlo ji, že možná ještě není pozdě vrátit zpět změny, které jí Fisk nadělal v rozvrhu výuky. „Musím zpátky do práce.“

„Uklidněte se,“ řekl Fisk bodře. „Jen si povídáme.“

Jenna si pověsila kabelku na rameno a začala vstávat. „Díky za oběd.“

Jeho baryton snadno přebil ostatní zvuky v restauraci, ačkoliv hovořil tiše. „Včera v šest nula nula korejského času byla z raketové základny Tonghae v severovýchodní části země vypuštěna severokorejská raketa Kwangmjongsong, v rozporu s mnoha rezolucemi Rady bezpečnosti OSN. Raketa nenesla žádnou družici. Její cíle byly veskrze nepřátelské.“ Jenna zkoprněla. „Ten start jsme pochopitelně sledovali. Třetí stupeň rakety spadl do Filipínského moře, odkud ho americká Sedmá flotila vylovila dřív, než ho stihli vytáhnout Severokorejci. Testovali tepelný štít termojaderné rakety dlouhého doletu, která bude už zakrátko mířit na naše západní pobřeží. Vystydne vám jídlo.“ Fisk se dal do jídla také. „Grilovaný mořský okoun v omáčce champagne...“ Zavřel oči. „Lahoda.“

Jenna v duchu probírala různé scénáře. Ani si neuvědomila,

že už zase sedí. „Bože můj,“ zamumlala. Náhle se jí před očima vybavila padající hvězda vysoko nad Pacifikem. *Kwangmjongsong*. „To znamená...“

„Chci, abyste pro mě pracovala.“ Fisk to pronesl s ústy plnými kouřícího jídla. „V tajné službě.“

Jenna dvakrát zamrkala. „Já... nejsem pro CIA vhodný typ. Možná si myslíte, že o mně víte všechno, jenže netušíte, že jednou týdně docházím k psychiatrovi. A beru léky na noční můry.“

Fisk se na ni příjemně zaculil a ona pochopila, že vědí i tohle.

„Náboru agentů se věnuji desítky let. Za tu dobu jsem si vypeštoval určité psychologické schopnosti, jestli se to dá takhle říct. A vy, doktoro Williamsová, patříte mezi nejslibnější kandidáty, s jakými jsem se kdy setkal.“ Důvěrně se k ní naklonil. „Nejste jen bystrá. Máte i silný osobní motiv sloužit své vlasti.“

Jenna se na něj ostražitě podívala.

„Vy víte, o čem mluvím,“ pokračoval Fisk hlasem plným sympatií. „Žádné odpovědi pro vás nemám. Pravdu o tom, co se vaší sestře stalo na té pláži, se možná nikdy nedozvíte. Ale nabízím vám tajemství. Nabízím vám možnost, že se jednoho dne možná otevřou dveře a vy se něco dozvíte. Její zmizení vás pronásleduje. Mám pravdu, vidíte? Udělalo z vás chladnou a osamělou ženu. Způsobilo, že už nevěříte nikomu a ničemu, jen sama sobě.“

„Su-min se utopila,“ řekla Jenna chabě. „Nic víc za tím není.“

Fisk ztlumil hlas v pouhé mumláni. Věděl, že teď musí našlapovat opatrně. „Tělo se nenašlo. Možná se utopila...“ Pozorně Jennu sledoval, doslova v ní četl. „Ovšem nemůžete vyloučit druhou možnost...“

Jenna zavřela oči. Toto byla její nejniternější pravda – a teď ji někdo rozporoval. „Utopila se. Víím, že to tak bylo.“ Nešťastně si povzdechla. „Kdybyste věděl, kolik let trvalo, než jsem dokázala tahle slova vyřknout...“

D. B. JOHN

Zarazila se a nasucho polkla. Náhle přemáhala slzy a musela se zadívat jinam.

Z restaurace odešla dřív, než jí v tom stačil zabránit. Vyřítla se ze dveří na ulici, chvíli velkými doušky lokala oblohu a pak se co nejrychleji vrátila na univerzitu. Vítr jí cuchal vlasy, vzdouval cípy kabátu a vířil kolem ní spadané listí.

KAPITOLA 2

OKRES PEKAM
PROVINCIE RJANGGANG, SEVERNÍ KOREA
TENTÝŽ TÝDEN

Když se balonek snesl, hledala paní Mun v lese čirůvky. Dívala se, jak plachtí mezi stromy a pak neslyšně dopadá na liščí stezku. Celý se třpytil a byl dokonale průhledný, ale ona věděla, že to není duch. Když se k němu přiblížila, viděla, že se skládá z asi dvoumetrového polyetylenového válce, k němuž je provázky připevněný malý igelitový pytlík. Zvláštní, pomyslela si paní Mun, když ztěžka poklekla k balonku. Přesto se nedalo říct, že by něco podobného neočekávala. Poslední tři noci totiž svítila na obloze kometa – ačkoliv paní Mun stále nedokázala posoudit, zda věští něco dobrého, či zlého.

Na chvíli se zaposlouchala, aby se ujistila, že je v lese sama. Nic. Jen vrzání kmenů a pleskání křídel hrdličky, která se náhle vznesla ke korunám. Paní Mun rozřízla nožem igelitový pytlík a sáhla dovnitř. Ke svému úžasu vytáhla z pytlíku dva páry nových teplých vlněných ponožek, malou elektrickou svítilnu s klikovým nabíjením a balení plastových zapalovačů. A taky něco dalšího: červený balíček s obrázkem čokoládového bonbonu na víku. Uvnitř bylo dvanáct bonbonů zabalených do křiklavého červenobílého staniolu. Paní Mun podržela jeden bonbon

na světle a přimhouřila oči. *Čokoládové perníčky*, přečetla potichu. *Vyrobena v Jižní Koreji*. Otočila se a zadívala se do míst, odkud balonek přiletěl. *Že by ho vítr zavál z Jihu až sem? Ještě pár kilometrů, a byl by skončil v Číně!*

Skrz koruny stromů sem z východu prosakovalo krvácející světlo, ale paní Mun už žádné další balonky neviděla – jen formaci divokých hus, které sem přilétaly na zimu. Tohle je *určitě* dobré znamení. Les jí šeptáním a vzdycháním sděloval, že je čas odejít. Podívala se na čokoládu v ruce a nedokázala odolat. Rozbalila jeden perníček a zakousla se do něj. Na jazyku se jí začala rozplývat chuť čokolády a marshmallow.

Ach, drazí předkové.

Paní Mun si přitiskla čokoládu na prsa. Bylo to něco draho-cenného.

V rozechvělém vzrušení rychle vrátila věci do pytlíku, ten pak vložila do košíku a ukryla ho pod dřevo na oheň a listy kapradí. A pak už vyrazila po lesní pěšině pryč, přičemž si cestou olizovala rty. Jakmile došla na úzkou cestu vedoucí podél okraje poli, uslyšela mužský křik.

Přes pole uháněly k lesu tři postavy – nejprve sám ředitel družstva, těsně za ním jeden z oráčů a nakonec voják s puškou na zádech.

Šlaka.

Oni ten balonek viděli.

Paní Mun celý den mlčky pracovala na poli – pohybovala se v řádcích označených rudými vlajkami a spolu s dalšími ženami z pracovní čtyry vytrhávala ze země kukuřičné stonky. Jedna z kolegyně se nechala slyšet, že za svítání někdo viděl na obloze nepřátelské balonky. Armáda je prý sestřeluje a v rádiu varují občany, aby se jich nedotýkali.

Z hor sem přicházel kousavý vítr. Vlajky se čile třepetaly. Paní Mun bolela záda a k smrti ji trápila kolena. Svůj košík

nechávala zavřený a do diskuse se nezapojovala. Na protějším okraji pole dnes viděla jen jednoho strážce – znuděně postával a kouřil. Přemýšlela, jestli ostatní nehledají balonky.

Když se v šest hodin rozezněla na strážní věži siréna, pospíchala paní Mun domů. Vzdálený vrchol hory Pektusan se barvil karmínovým nádechem, její skaliska ostře vystupovala z pozadí večerní oblohy, avšak domy ve vesnici, rozeteté na svahu údolí, jako by se halily do hlubokého stínu. Tvář Strany byla všudypřítomná – ve sloganech vytesaných do kamenných desek, ve skleněné mozaice zobrazující Drahého vůdce před lánem zlatavé pšenice, ve vysokém obelisku hlásajícím věčný život jeho otce, Velkého vůdce. Z komínů vesnických chalup stoupal uhelný kouř; všechny domy zde byly úhledné, měly bílou fasádu, taškovou krytinu na střechách a vzadu malé záhony se zeleninou. Bylo tu takové ticho, že Mun slyšela bučení volů na statku. Teplota rychle klesala a jí bolestivě otékala kolena.

Otevřela dveře a uviděla Te-hjona; seděl v tureckém sedu na podlaze a kouřil cigaretu ubalenou z černého tabáku. Obličej měl ve světle holé žárovky vrásčitý a zbrzděný jako vyčerpané pole.

Mun poznala, že celý den nic nedělal. Pokládala však za důležité, aby manžel neztratil tvář, a tak se jen usmála a řekla: „Jsem tak šťastná, že jsem si tě vzala.“

Te-hjon se zadíval jinam. „To jsem rád, že je tu aspoň někdo šťastný.“

Mun položila košík na podlahu a vyzula si gumové holínky. Každou minutou mohli vypnout elektřinu, a tak rozsvítila petrolejovou lampu a postavila ji na nízký stolek. Betonová podlaha byla dokonale vycíděná a spací rohože svinuté. Vedle sporáku stály v řadě její glazované misky na kimčchi. Portréty obou vůdců, Otce i Syna, které visely na zdi, byly čisté a pečlivě oprášené speciální prachovkou.

Te-hjon si mlčky prohlížel košík. Mun nenašla v lese jedinou houbu, takže mohla do polévky přidat jen kapradí a pár kuku-

řičných stonků, ale přesto věděla, že dnes večer manžel určitě nebude zklamaný. Vytáhla z košíku igelitový pytlík a ukázala mu ho. „Na balonku,“ pronesla tlumeným hlasem. „Z té vesnice dole.“

Když Te-hjon uslyšel eufemistický výraz pro korejský Jih, jen vypouklil oči a sledoval, jak jeho choť vytahuje z igelitu předmět za předmětem a pokládá je na podlahu před něj. Nakonec otevřela krabičku s čokoládou a dala mu nesnědenou polovinu svého čokoládového perníčku. Te-hjon pomalu pohyboval ústy, vychutnával si tu nebeskou chuť a pak učinil gesto, které Mun drásalo srdce: natáhl se a chytil ji za ruku.

Mun prohlásila, že hned zítra rozptýlí sůl jako oběť duchům hory a pak se vypraví do Hjesanu, kde prodá zbylé perníčky. A za utržené peníze by mohla...

Ozvalo se trojí ostré zaklepaní na dveře.

Obou se zmocnila chladná hrůza. Mun zasunula věci pod nízký stolek a otevřela dveře. Na prahu stála asi padesátiletá žena a v ruce držela baterku. Na hlavě měla špinavý šátek a na rukávu kombinézy rudou pásku. Její fádni obličej ze všeho nejvíc připomínal puchýř.

„V lese se našel nepřátelský balon s odstraněným obsahem,“ prohlásila. „Bowibu nás varuje, abychom se ho nedotýkali. Obsahuje jedovaté chemikálie.“

Paní Mun se uklonila. „Jestli nějaký uvidíme, soudružko Pak, ihned to ohlásíme.“

Žena přesunula tvrdý pohled z Mun na místnost za ní a pak opovržlivě přimhouřila oči, když na podlaze uviděla sedícího Te-hjona. „Do osmi všichni v sále,“ poručila a obrátila se k odchodu. Světlo baterky začalo poskakovat po cestičce. „Dnešní téma zní ‚Postoje správného revolucionáře na pracovišti...‘“

Paní Mun zavřela dveře. „Jedovaté chemikálie, to mě podrž,“ zabručela.

Rozdělala oheň ve sporáku, aby připravila večeři, zatímco

Te-hjon si pečlivě prohlížel všechny položky z balonku a přidržoval je ve světle petrolejky.

Osahal ponožky a přitiskl si vlnu na tvář; natáhl klikou elektrickou svítilnu a namířil kužel světla na strop; přešel prstem po štítcích s obchodními známkami firem pocházejících z onoho tajuplného paralelního vesmíru zvaného Jih. A pak upoutal jeho pozornost igelitový pytlík.

„Je tam ještě něco,“ prohlásil a otevřel ho.

Když paní Mun ráno ve spěchu odcházela z lesa, nevšimla si na dně pytlíku hromádky volně položených papírových letáků. Te-hjon je teď přidržel na světle.

„Bratrům a sestřám na Severu od vašich bratří z Jihu! Neustále se za vás modlíme. Scházíte nám a trápí nás vaše strádání. S radostí očekáváme den, kdy Sever a Jih budou opět sjednoceny skrze lásku našeho Pána Ježíše Krista...“

Te-hjon se mžouravě díval na leták. Do jeho hlasu vstoupila extrémní obezřetnost.

„Urychlete příchod tohoto dne,“ četl dál. „Povstaňte proti podvodníkovi, jenž vám sděluje, že žijete svobodně a v blahobytu, ačkoliv pravda je taková, že jste zbídačeli a v řetězech. Bratři a sestry, Kim Čong-il je tyran! Jeho krutost a touha po moci neznají hranic. Zatímco vy hladovíte a mrznete, on žije v palácích jako císař...“

Než stačil doříct další slovo, vytrhla mu paní Mun leták z ruky. Slyšela vlastní sípavý dech, když sebrala manželovi z klína i ostatní letáky, jediným rychlým pohybem přešla místnost, otevřela dvířka sporáku a hodila letáky na rozžhavené uhlí.

Te-hjon s otevřenými ústy civěl na portréty na zdi. Přesně v tom okamžiku vypnuli proud. V mihotavém světle petrolejky jako by se oči obou vůdců nadpřirozeně trpily a do Te-hjonovy tváře vstoupil provinilý výraz. „Bowibu...“, zašeptal a začal si vjíždět prsty do vlasů, což dělal vždy, když si přál, aby se něco nestalo. „Oni to poznají...“ Jeho hlas zněl chraplavě. „Poznají,

že jsme ta slova četli. Uvidí nám to ve tvářích. Donutí nás se přiznat...“ Se zvířecím strachem pohlédl na manželku. „Odnes ty věci zpátky, kdes je našla...“

Paní Mun však jen hleděla do plamenů za malou prosklenou mřížkou sporáku a dívala se, jak letáky černají a kroutí se žářem.

Cosí v těch slovech jako by ji vrátilo v čase. Od chvíle, kdy naposledy slyšela to jméno, uplynula celá věčnost, nejméně padesát let. *Náš Pán Ježíš Kristus...* Jméno vymazané z dějin. Náhle se v ní otevřela vzpomínka jako tajný šuplík: její matka a skupina dospělých sedí v místnosti se zavřenými dveřmi a oknem a předčítají verš z jakési velké a těžké knihy. V místnosti hoří svíčka, slova znějí unisono a prokládá je zpěv. Tichý, jemný zpěv.

Beránek jde, nesa dluhy světa i synů jeho...

Paní Mun zahнала tu vzpomínku zpátky do temnoty, jak byla zvyklá, a zamkla ji se všemi ostatními. Otočila se ke svému choti, který si zakrýval tvář rukama.

„Nikdo se to nedozví,“ prohlásila.

Otevřela dveře a vyšla do chladu. Obloha byla obsypaná hvězdami a tam, daleko na západě nad horami, zářila dvouocasá kometa.

KAPITOLA 3

ANNANDALE, VIRGINIE

Jennina matka bydlela v domě, kde Jenna se sestrou vyrůstaly. Řadu zašlých bungalovů obložených palubkami zakrývaly statné jírovce rostoucí podél cesty. Trávník před domem byl zanedbaný a pokrytý spadaným listím, avšak na žerdi visela vlajka, pýcha Američanky první generace.

Když Jenna odbočila na příjezdovou cestu k domu, stála už buclatá Chan ve dveřích. Měla na sobě zástěru – suvenýr z ostrova Čedžu –, na rtech novou fuchsiově růžovou rtěnku a na hlavě trvalou, takže se ze všeho nejvíc podobala kytce v květináči. Jenna se k ní sklonila, políbila ji a ucítila vůni plumérií.

„Jsi hubená jako tyčka,“ vyplísnila ji naoko Chan. Vzala dceřin obličej do obou dlaní a chvíli si ji zkoumavě prohlížela, jako by hledala nějaké stopy – nový kostým, větší péči o vlasy, přítomnost nějakého konkrétního líčidla –, které by jí prozradily, zda je Jenna šťastná, nebo ještě spíš zda někoho má.

Dům byl plný rozličných vůní: hovězí pečeně, karamelu a zázvoru.

„*Omma*, tady to ale voní,“ prohlásila Jenna a vstoupila do malé jídelny. „Neměla sis dělat takovou...“

Náhle ji zaplavila svíravá podezřívost.

Stůl byl prostřený pro tři. Matka vytáhla nejlepší porcelán a prostírání a na stole ležel dobrý tučet úhledně seřazených pestrobarevných misek *pančchan* plných fazolových klíčků, kim-čchi, zeleniny ve žlutém láku, opečených mořských řas a malinkých smažených rybiček. A když Jenna spatřila na vedlejším stolku vychlazenou lahev sodžů – alkohol matce do domu téměř nikdy nesměl –, věděla, že vkráčela do pasti.

„Zlatíčko...?“ Chan si svlékla zástěru a odhalila módní halenku a snad až příliš těsně padnoucí sukni. Nasadila úsměv vzorné hostitelky a zadívala se dceři přes rameno do obývacího pokoje. Jenna se otočila.

V zadní části pokoje stál u stolku s vystavenými rodinnými fotografiemi asi čtyřicetiletý muž. Uklonil se Jenně, a bezděky jí tak ukázal pleš.

„S radostí vás poznávám, Či-min *jang*,“ řekl.

Jenna sebou cukla.

„To je Sen Čong-hui,“ pípala Chan vysokým afektovaným hlasem. „Má realitní kancelář ve Fairfaxu.“ Vzala Jennu za ruku a odvedla ji k muži. „Laskavě souhlasil, že nám dnes udělá odhad domu.“

„V neděli?“

„Řekla jsem doktoru Senovi, že budeme rádi, když se zdrží i na oběd.“ Chan oslovovala lidi titulem „doktor“, když měla pocit, že je jim zapotřebí pochlebovat. Strojeným šeptem dodala: „Znala jsem v Soulu tetu pana Sena. Jeho mladší bratr má vysokou funkci v Samsung Electronics.“

„S rozkoší přijímám,“ reagoval návštěvník, „nevadí-li to Či-min *jang*.“ Hovořil korejštinou používanou v jejich vlasti, nikoliv ledabylým jazykem druhé generace vystěhovalců, prokládaným spoustou anglických a slangových výrazů, jímž doma běžně mluvila Jenna. A nikdo kromě matky jí taky neříkal Či-min.

Z kuchyně sem doléhalo syčení rozpáleného oleje.

„Omluvte mne,“ deklamovala Chan a její úsměv vzorné hos-

titelky teď byl ještě o stupeň profesionálnější. „Musím se věnovat obědu. Či-min, co kdybys ukázala doktoru Senovi dům?“

Načasovala to dokonale, pomyslela si Jenna.

V nastalém tichu, které Jenna absolutně neměla zájem přerušovat, se začal návštěvník ošívát a třepetat prsty, jako by si potřboval zakouřit. Nakonec se zaměstnal tím, že si sundal brýle a otřel je kapesníkem.

„Vaše matka mi řekla, že bydlíte v Georgetownu ve sklepním bytě. Určitě je to malý byteček s vysokým nájmem.“

„Na živobytí si vydělám, pane Sene, a můj kocour žádný prostor nezabere.“

Jenna nepoužila předepsané zdvořilostní oslovení, ale on si toho snad ani nevšiml. Místo toho se usmál, jakoby na povel.

„Ale už brzy možná budete potřebovat prostorný domov. Děti potřebují víc místa než kočky.“

Jenna cítila, jak na ni doléhá těžká sklíčenost. „Momentálně se soustředím na výuku studentů.“

Mužovy oči téměř nepatrně ztvrdly. Následovalo další tíživé mlčení.

Kdyby se někdo Jenny zeptal, jaký typ mužů má ráda, nedokázala by na to dát konkrétní odpověď. Věděla však naprosto jistě, že to rozhodně není pan Sen ani žádný z jemu podobných – emigrant nesoucí na bedrech balvan celé patriarchální rodiny. Jennu přitahoval málokterý muž, avšak podle jakéhosi bizarního zákona nepřímé úměry až příliš mnoho mužů přitahovala ona. Výsledkem byly zástupy nápadníků, kteří nepokrytě hodnotili, do jaké míry může být takhle chladná, rasově smíšená a už třicetiletá holka pošramocená, nebo žádoucí.

Ze stolku plného zarámovaných fotografií se na ni dívala sestra, jako by jí chtěla vyslat skryté varování. Stříbrný řetízek na jejím krku se i na fotografii zářivě leskl a hezky kontrastoval se zázvorově hnědou kůží – s nádhernou kůží, jejíž odstín připomínal palačinky potřené sirupem a byl mnohem tmavší

než porcelánová pleť její matky Chan, která na fotce stála vedle ní.

Pan Sen Jennin pohled sledoval. „Vaše maturitní fotografie,“ konstatoval a sklonil se, aby si snímek prohlédl lépe.

Jennu napadlo, že ho vyvede z omylu, avšak její ústa byla rychlejší. „Podívejte se, pane Sene, matka to myslí dobře. Má o mě starost a trpí pocitem, že je její povinností seznamovat mě s muži... Ale problém je... Nechci marnit váš čas.“

Panu Senovi se ve tváři objevilo chvilkové překvapení a Jenna na něm viděla, jak si v duchu musí připomenout, že už není v Koreji. Nakonec tedy jen kývl a začal vyjednávat.

„Mluvíte se mnou otevřeně. Toho si vážím. Nemám trpělivost s dámami, které si zakrývají ústa dlaněmi, aby se mohly potutelně usmívat, a nechávají si líbit vše, co jim muži řeknou. Ovšem pokud i já mohu mluvit bez obalu, Či-min *jang*...“

Jenně zazvonil v kapse telefon. Věděla, že když před hostem přijme hovor a začne telefonovat, bude to projev velké neúcty. Přesto to udělala.

Ve sluchátku okamžitě poznala hlas Charlese Fiska. „Zapněte si Channel NewsAsia – hned!“ Zavěsil.

„Nerad bych byl netaktní,“ pokračoval pan Sen, „ale pokud jde o otázku, zda byste byla žádoucí kandidátkou na spojení s dobře situovanou rodinou, pak mi odpusťte, ale jsou zde jisté faktory, nad nimiž by se muselo přimhouřit oko...“

Jenna popadla dálkový ovladač, zapnula televizor a přepínala kanály tak dlouho, až našla Channel NewsAsia.

„Například nejste čistokrevná Korejka.“

Na obrazovce právě šedovlasá Asiatka v bleděmodrém kostýmu pořádala tiskovou konferenci. Řady mikrofonů, blesky fotoaparátů, žádné úsměvy.

Moderátor komentoval záběry slovy: „*Paní Išido předloží zítra v Radě pro lidská práva OSN tady v Ženevě konkrétní důkazy. Očekává se, že vyšetřovatelům sdělí, že mezi oběťmi bylo*

i několik set cizích státních příslušníků z nejméně dvanácti zemí, a zároveň naléhavě vyzve radu, aby vystupňovala tlak na Kimův režim a donutila ho poskytnout informace rodinám obětí...“

Žena zvedla fotografii chlapce ve školní uniformě a začala číst prohlášení v japonštině. Tlumočnické simultánně překládal její slova do angličtiny s francouzským přízvukem.

„Synovi bylo čtrnáct let, když zmizel z pláže poblíž našeho města... Dnes už víme, že ho unesli... a odvěkli do Severní Koreje...“

Paní Išido zvedla hlavu od papíru a zadívala se do kamer.

„...v ponorce.“

Jenna měla pocit, že z místnosti někdo odsál všechny vzduch. Náhle neexistovalo nic než ona a žena na obrazovce, na jejíž snahu potlačit slzy reagovali přítomní novináři další kanoádou blesků.

Jakési zvuky sice k Jenně doléhaly, ale připadaly jí nesmírně vzdálené. Cinkání skla, jak matka přinášela táč se třemi malými skleničkami. Bouchnutí dveří, startování auta.

„Omma...“ zašeptala Jenna, aniž spustila oči z obrazovky. Tlumočnické dál hovořil podivně nezúčastněným hlasem.

„Domnívám se, že můj syn... žije... v Severní Koreji...“

„Co se stalo?“ zeptala se Chan. „Proč je zapnutá televize?“

Otočila se k oknu a spatřila odjíždějící auto pana Sena.

Jenna slyšela, jak matka odkládá táč a ztěžka usedá na gauč. Když promluvila, zněl její hlas zvadle, vyprázdněně: „Já se ti jen snažím pomoci. Jsi ve věku, kdy už je většina korejských dívek provdaná. Prostě chci, abys poznala kvalitního muže... Chci ti dopřát takovou svatbu, jakou jsem já nikdy neměla...“

Jenna stále civěla na obrazovku. Byla tak šokovaná, že se nedokázala ani pohnout. Reportážní vstup skončil a paní Išido zmizela.

„...s recepcí v hotelu Shilla, s hostinou v císařském stylu, s limuzínou, šaty čima čogori, výrobníkem mlhy, prostě se vším.“

„Omma.“ Jenna se otočila k matce. Z jejího hlasu vyprchala veškerá ráznost. „Když zmizela Su-min...“

Chan zvedla hlavu a Jenna si poprvé uvědomila, jak moc je matka pod make-upem stará.

„Su-min u sebe přechovává Bůh. Proč mě trápíš ještě víc?“

Když Jenna přijela domů, vytáhla zpod postele starou plechovku od bonbonů. Neotevřela ji celá léta. Vybrala z ní všechny věci a rozprostřela je na postel: Su-mininu kabelku s průkazkou do knihovny, několika korejskými mincemi, zpátečním lístkem na trajekt a pasovou fotografií, na které se do objektivu šklebí ne jedna, ale hned dvě rozpustilé šestnáctileté holky mačkáající se ve fotokabince. Dále pouzdro od Su-minina fotoaparátu, v němž ulpěla zrnka bílého písku, a pak fotoaparát samotný, ze kterého policie získala před dvanácti lety dva snímky.

Snímek se Su-min byl malinko rozmazaný. Sestra na něm měla zavřené oči a vesele se smála. Těsně nad lemem trička jí visel stříbrný řetízek, který teď nosila Jenna. Duny v pozadí zlatavě žhnuly a nahoře vpravo stoupal po obloze měsíc. Druhá fotografie pak zachycovala chlapce, o němž Jenna až později zjistila, že se jmenoval Dže-hun. Klečel v písku jen v plavkových kraťasech a zvedal hlavu od porcování ryby. Obličej měl napůl zahalený ve stínu a napůl ozářený šikmými paprsky zapadajícího slunce. V levé části snímku byla vidět špička kytary ležící na písku a za chlapcem klidný a tmavý oceán.

Jen velmi krátce po pořízení těchto fotografií – Za jak dlouho vlastně? Za hodinu? Za půl hodiny? Za pár minut? – zmizeli její sestra a tento chlapec z povrchu zemského.

Jenna zabořila tvář do příkrývky. *Proboha*. Že bych se tolik let mýlila?

Nedokázala si to rozumově vysvětlit, ale náhle si byla naprosto jistá, že rozhodnutí, které teď udělá, bude zásadní a konečné a že od něj nepovede cesta zpět.

Fisk musel zvýšit hlas, aby překřičel zvuky jakéhosi koktejlového dýchánku. Ve sluchátku bylo slyšet piano, rej hlasů a smích. Jenna chvíli počkala, až se Fisk přesune na tišší místo.

„Dívala jste se?“ zeptal se.

„Ta žena v Ženevě, paní Išido... Co vás přivedlo na myšlenku, že...?“

„Hlášených severokorejských únosů jsou stovky, ale jen její příběh se zmiňuje o ponorce. Vysvětlovalo by to, proč... Napadlo mě, že byste o tom měla vědět.“

Jenna cítila, jak ji telefon pálí do ucha.

Fisk opatrně pokračoval: „Až zítra poskytnete v OSN svědeckou výpověď, můžu vám ukázat její spis.“

„Ne,“ odpověděla Jenna nepřítomně. Myšlenkami teď byla na dalekém ostrově Pengnjong, na odlehlé pláži orientované na západ čelem k burácejícímu příboji. Za dvanáct let to byl vůbec první náznak stopy, která mohla vést k Su-min, jako když se klíčovou dírkou dlouho zamčených dveří protáhne mořský vánek. Jenna by pukla vzteky, kdyby jí zprávu paní Išido měla přežvýkat a cenzurovat nějaká špionážní agentura. „Musím se s ní sejít osobně...“ řekla pevným hlasem. „S paní Išido. Musím to slyšet na vlastní uši.“

KAPITOLA 4

KIM IR-SENOVO NÁMĚSTÍ
PCHJONGJANG, SEVERNÍ KOREA
ŠEDESÁTÉ PÁTÉ VÝROČÍ ZALOŽENÍ KOREJSKÉ STRANY PRÁCE
NEDELE 10. ŘÍJNA 2010

Na město dolehla deka čínského smogu a zahustila vzduch tak, že z Věže Čučche, která se za normálních okolností ostře rýsovala na protějším břehu řeky, dnes byl z náměstí vidět jen béžový obrys.

Čo Sang-cho si prohlížel dějiště oslav z míst vyhrazených pro jeho rodinu na jižní straně náměstí. Jeho hodnost na ministerstvu zahraničních věcí se rovnala hodnosti podplukovníka, ale po pravdě řečeno ho naškrobená slavnostní uniforma svědila a nepříjemně se v ní potil. Nalevo se mu nabízel hezký výhled na Velkou lidovou studovnu s terasou, kde lidé vzdávali pocty vedoucím představitelům země. Viděl také celou ulici Senri, z níž měl přijít slavnostní průvod, ale už teď ji lemovaly husté špalíry občanů. Naproti obrovskému náměstí pak v severních útvarech připomínajících setniny zakreslené na bitevní mapě vyčkávaly tisíce příslušníků pozemních sil, námořnictva, letectva i Rudých gard. Za nimi se pak až k řece Tedong táhlo růžovočervené moře tvořené padesáti tisíci občany, kteří stáli v dokonale vyrovnaných řadách a drželi v rukou papírové kvě-

ty symbolizující kimirsenii neboli květinu Velkého vůdce, jehož duch trvá navěky, a také kimčongilii coby květinu jeho milovaného syna.

Čo ucítil, jak mu někdo klepe na rameno. Otočil se a spatřil široký obličej generála Kanga zmačkaný v širokém úsměvu odhalujícím množství zlatých zubů. Generál seděl se dvěma dospívajícími dcerami. „Dobré ráno, podplukovníku Čo,“ zašeptal angličtinou s těžkým přízvukem. „Jak se tohoto dne máte?“

Dcery si zakryly ústa dlaněmi a začaly se hihňat. Kang, jeden ze služebně nejstarších diplomatů na ministerstvu, si s Čoem procvičoval angličtinu, protože se připravoval na vysokou diplomatickou misi na Západě.

„Těším se dobrému zdraví, soudruhu generále. Díky za optání.“

Čo položil ruku na útlá ramena svého devítiletého syna, jehož všichni kvůli jakémusi vtipu, který už Čo zapomněl, znali pod přezdívkou Knížka. Chlapec měl na krku rudý pionýrský šátek. Otevíral pusu a v duchu počítal útvary sešikované na náměstí. Nakonec hlasitě škytl, na což Čo s manželkou reagovali tichým uchechtnutím. Všechny přítomné ženy měly na sobě pestrobarevný národní úbor *čima čogori*, avšak Čoovi připadala manželka ze všech nejkrásnější. Měla dokonale oválný obličej, napudrovaný a zkrášený tmavě červenou rtěnkou, která zakrývala lehkou nepravidelnost jejího úsměvu. Ve vlasech měla perleťovou sponu, kterou jí Čo koupil v Pekingu.

„Čtyřicet oddílů,“ zašeptal Knížka a obrátil k otci obličej, „ale nikde jsem neviděl kapelu. Kde je strejda Jong-cho?“

Čo se podíval na prázdné sedadlo napravo. Skutečně, kde je Jong-cho? Na zpoždění si vybral opravdu dobrou příležitost.

Ticho začalo být tíživé. Náhle do vzduchu vylétlo hejno holubů a třepetání jejich křídel se rozlehlo po celém náměstí. Nad hlavami přítomných pvlávalo ve větru šest obrovských balonků s nakreslenou hvězdou ze státní vlajky. Na střeše stranického

sídla, přímo nad portrétem Velkého vůdce, postávali agenti Bowibu v civilu a sledovali dalekohledy dav.

Napravo od Čoa nastal jakýsi rozruch a na tribuně se objevil Jong-cho. Omluvil se uniformované babičce ověšené medailemi, pramáti jakési početné rodiny, jejíž členové obsadili většinu této řady a nyní jeden po druhém vstávali, aby opozdilce nechali projít. Jong-cho se soukal k Čoovi jako host, který nestihl svatbu, a každého člověka v řadě obdaril zářivým úsměvem.

„Odpusť mi, mladší bratře,“ řekl, když se posadil. „Nebudeš mi věřit, jakou nesu zprávu...“ Byl bledý a ruce se mu třásky, což by za jiných okolností Čoa vylekalo, jenže staršímu bratrovi pohrával na rtech úsměv. Naklonil se těsně k Čoovi a ten ucítil v jeho dechu sladkou vůni sodžů. „Dávají mi nejvyšší funkci.“

„Vážně? Prvního náměstka?“

Jong-cho se zachechtal. „Ještě něco lepšího.“ Znovu se naklonil k Čoovu uchu a zašeptal: „Díváš se na nového šéfa...“

Davem jako by náhle projela vlna napětí. Kapelník stojící uprostřed náměstí zvedl do vzduchu hůlku. Dvě obří LED obrazovky na břehu řeky se rozsvítily; na levé se objevil nápis AŤ ŽIJE KOREJSKÁ STRANA PRÁCE! a na pravé KIM ČONG-IL JE JASNÁ HVĚZDA 21. STOLETÍ! Hudebníci zvedli trubky a zahráli úvodní akordy fanfáry „Generál Koreje“, které se současně začaly linout i z reproduktorů umístěných na všech budovách. Diváci povstali. Postupně sílící potlesk, který se ozval pod střešními převisy Velké lidové studovny, se rychle rozléval po celém náměstí, až nakonec přerostl v ohlušující ovace. Muži, ženy i děti zvedli ruce nad hlavy a začali z plných plic skandovat: „MAN-SE! MAN-SE! MAN-SE!“ Bylo to ohlušující.

„Vidím ho!“ vykřikl Knížka a popadl Čoa za rukáv. „Už ho vidím!“

Padesát tisíc občanů rytmicky mávalo papírovými květy, a vytvořilo tak mihotavou iluzi růžovočerveného moře. Nad hlavami jim kroužily stovky vypuštěných bílých hrdliček.

Na terasu se blížila vzdálená postava Kim Čong-ila a za ní průvod tvořený členy politbyra, zasloužilými stranickými kádry a generály v pískově zbarvených blůzách se zlatým lemováním. Hluk se změnil ve frenetické burácení. Nejvyšší vůdce pozdravil dav jemným mávnutím ruky, jako by mu dával požehnaní, a Čo téměř bytostně cítil jeho nezměrnou moc. *Drahý vůdce. Drahý generál.* Jak skromný je tento muž oblékající prostý šat dělníků! Jak křehce působí pod tíhou těžkostí, jež snáší pro štěstí svého lidu!

Čoovi vytryskly z očí slzy a téměř ve stejném okamžiku začali plakat i všichni kolem něj. Radostné skandování se mísilo s nářkem. Velký obličej urputně tleskajícího generála Kanga byl zkřivený vzlykotem a jeho dcery hystericky plakaly.

Čo se příkrčil a Knížka mu vylezl na ramena. Byl tak lehký, že zvednout ho nad hlavy ostatních nedalo Čoovi vůbec žádnou práci. „Komu vděčíš za své šťastné dětství?“ zvolal Čo přídušným hlasem.

„Velkému vůdci Kim Ir-senovi a jeho požehnanému synovi Kim Čong-ilovi, generálovi Koreje!“ zajčel Knížka.

Čoova manželka sepjala ruce. Po tvářích jí stékaly slzy smíchané s řasenkou. „*Man-se!*“ zaplakala.

Sluneční paprsky prosakující oparem se odrážely od uniform vzdálených generálů a přitahovaly Čoův zrak k temné postavě stojící na terase malinko stranou, ke statnému mladému muži v černém maovském kabátci, k nejmladšímu synovi Draheho vůdce. Také dav si ho všiml, protože se teď ze všech stran ozýval šum, kvůli němuž aplaus malinko ochabl. Lidé si šuškali o mladíkovi, jehož obličej byl buclatý a poklidný jako samotná tvář Buddhova, jako by se jim právě zjevil nový Bůh.

„Appa, kdo to je?“ zeptal se Čoův syn.

„Velká postava zrozená z nebes,“ odpověděl Čo. „Jednou, až trochu vyrosteš, bude právě on tvým učitelem a rádcem.“

Jong-cho se potřetí naklonil k Čoovu uchu. „Jmenují mě šéfem soukromého sekretariátu mladého chlapce,“ pronesl a kývl

k tělnatému mladíkovi na terase. „A nádvkem mi udělí čestnou hodnost plukovníka...“

Čo se k němu užasle otočil. Postavil Knížku na zem.

„Jmenování bude oznámeno za pár týdnů,“ dodal Jong-cho.

Kapela začala hrát „Vysoko třimej vlajku rudou“ a k Velké lidové studovně se slavnostním pochodem vydal první vojenský útvar – podle standarty šlo o dělostřeleckou jednotku z fronty. Země se otrásala dusotem vojenských bot. Do rytmu duněly bubny. Potlesk se opět změnil ve všeobecné šílenství.

„Neděláš si legraci, že ne?“ pokusil se Čo překřičet hlomoz. Hlasitě se zasmál a rázně potřásl bratrovi rukou. „Tohle je pro nás všechny obrovská čest. Appa už to ví? Myslím, že by mohl umřít pýchou.“ Než se však Čo stačil naklonit k manželce a tlumočit jí tu novinu, Jong-cho mu sevřel paži.

„Je tu ovšem jedna věc, mladší bratře, a já ti ji radši říkám hned, protože nechci, aby sis pak dělal starosti...“ Úsměv se vtratil. „Jmenování do tak vysoké funkce je samozřejmě podmíněné bezvadným třídním původem... Bowibu si to bude důkladně ověřovat.“

„Přirozeně.“ Čo chvíli nechápal. „Musí si promluvit s mámou a tátou...“

A pak mu to došlo.

Bowibu neboli tajná policie ministerstva státní bezpečnosti nebude prověřovat jejich milované adoptivní rodiče – lidi s příkladným třídním původem, kteří se ujali dvou nešťastných novorozených chlapců a vychovali je jako vlastní. Agenti vypátrají a prověří jejich skutečné rodiče – ty, které on a Jong-cho nikdy nepoznali. V žaludku se mu rozlil chladný strach.

Otočil se zpátky k přehlídce. Kolem tribuny právě procházel oddíl Lidového námořnictva. Vojáci v bílých blůzách a čepicích měli na samopalech AK-74 nasazené bajonety a provolávali do rytmu: „KIM ČONG-IL! KIM ČONG-IL!“ Dav se k nim připojil.

„Uklidni se,“ řekl Jong-cho. „Riziko je malé.“

„O skutečných rodičích a prarodičích nevíme vůbec nic,“ namítl Čo. „Netušíme, čí krev nám koluje v žilách.“ Nechtělo se mu věřit vlastním slovům. „K tomu vyšetřování nesmí dojít, starší bratře. To jmenování musíš odmítnout.“

„Nech toho. Vždyť se na nás podívej. Opravdu si myslíš, že zrovna my jsme potomky kapitalistů, kolaborantů nebo zrádců, kteří bojovali za Jih?“

„To nevíme.“

„Vždyť náš Drahý vůdce sám loni v Mangjongde prohlásil, že revoluci dělají naše myšlenky a skutky, ne rodinné poměry. Časy se mění. A navíc je mi Strana zatraceně vděčná za všechno, co jsem pro ni udělal, a dobře ví, že jsem si to zasloužil...“

Hlas se náhle vytratil a tvář se zatemnila. Jong-cho byl vysoký muž s lehce podobanou tváří, tvrdýma inteligentníma očima a nehty okousanými až na kůži. Jeho čínský oblek byl střižený tak, aby zakryl vyzábělé tělo s rychlým metabolismem. Třesoucí se prsty prozrazovaly, že potřebuje cigaretu. Přestože o své práci nikdy nehovořil, Čo dobře věděl, že jeho bratr je významným hráčem v členitém politickém terénu Pchjongjangu. Když se ho někdo zeptal, označoval se za člověka schopného sehnat prostředky.

„Jestli se v té věci mylíš,“ řekl Čo chladně, „nemusím ti snad vykládat, co by se mohlo stát.“

Bratrovo dobré rozpoložení zjevně vyprchalo a Čo vycítil v jeho hlase úzkost. „Nabídka práce od Vůdce se prostě neodmítá, mladší bratře. Řekl jsem ti, že si nemáš dělat starosti. Jsem krytý.“

Čo se nad tím zamyslel. Pravdou bylo, že Jong-cho skutečně patřil k Připuštěným, tedy k elitní skupině chráněných kádrů. V návalu cynismu ho však napadlo, že ani takto vysoce postaveného člověka nic neochrání, pokud se provinil zločinem nesprávné krve.

Kapela hrála píseň „Z deseti milionů občanů stanou se kulky a bomby“. Před salutující terasou právě procházel oddíl Ženské brigády; nohy v nylonových punčocháčích se pohybovaly jako jediný automat. Je zvláštní, pomyslel si Čo, že ženská těla jsou k husímu pochodu uzpůsobena lépe než mužská. Za nimi se na ulici Senri šikovaly k přehlídce další jednotky s rozmanitým vojenským vybavením – tanky, raketometry a obrněné transportéry.

Čoova manželka si všimla jeho změněné nálady a přestala skandovat.

„Na.“ Jong-cho si sáhl do kapsy blůzy a podal Čoovi malou dárkovou krabičku vyrobenou z kvalitní lepenky. „Můžeš tím ohromovat bílé ďáblы. Na těch svých zahraničních cestách.“

Čo však byl pohroužen do vlastních starostí. Zapomněl na dobré vychování a strčil si krabičku do kapsy, aniž bratrovi poděkoval.

Když přehlídka skončila, uvízl Čoův šofér v dlouhé řadě čekajících vládních automobilů, a tak si Čo s manželkou a Knížkou museli udělat dvacetiminutovou procházku do obytného komplexu ve čtvrti Čong-ku, kde bydleli. Hlavní městské třídy byly plné odcházejících občanů a vojáků; město jako by stále vibrovalo dozvuky přehlídky. Před nimi kráčely středem ulice Somun stovky studentů v bílých košilích a s vysokými transparenty v rukou – vraceli se na Kim Ir-senovu univerzitu a cestou hlasitě zpívali.

*Sláva Koreji! Tvá hvězda stále jasněji září,
za Drahým generálem do boje jdou mladí i staří.*

V mlhavém podzimním světle jako by všechny budovy pluly na vlně vítězství. Knížka si povídal s matkou o dětských hrdinech, kteří bojovali s Japonci, avšak Čo kráčel zamlkle; hlavou se mu honily představy, jak důstojníci Bowibu otevírají spis, od-

halují staré záznamy o narozeních a vytahují na světlo jména a tváře, které Čo nikdy nepoznal – jeho skutečné rodiče. Jak dlouho jim to může trvat? Čo neměl tušení. Zachvátila ho hrůza.

Doma se zavřel v pracovně, přinutil se pravidelně dýchat a ubezpečoval sám sebe, že může být klidný. Jong-cho přece patří mezi Přípuštěné! Žádný státní orgán, žádní tajní agenti Bowibu a žádní policisté se ho nemohou ani dotknout bez výslovného souhlasu samotného Vůdce. A co může být na třídním původu jeho biologické rodiny znepokojivého? Jejich prarodiči byli bezpochyby extrémně chudí venkované, kteří se brodili po kotníky v prasečím trusu jako všichni ostatní před dvěma generacemi. Čo si nalil koňak z karafy na psacím stole a vsunul do stereosoupravy kazetu. Posadil se do křesla, otáčel sklenici v ruce a broukal si refrén „Hey Jude“. Existoval nepříliš dlouhý seznam západních popových písní, které cenzoři vyhodnotili jako neškodné. A Čo podplatil hudebního kurátora ve Velké lidové studovně, aby mu pár takových skladeb nahrál. Cítil, jak se začíná uvolňovat. Jong-choovo jmenování dodá celé rodině čest a obrovskou prestiž. Je zbytečné se kvůli tomu znepokojovat.

Náhle si vzpomněl na bratrův dárek. Vytáhl ho z kapsy a rozbil ho. V krabičce ležela v papírovém přebalu peněženka z měkké kůže s raženým vzorem. RUČNĚ ŠITO V ITÁLII, hlásal anglicky psaný štítek. Byl to nádherný módní doplněk. Kde bratr k takovému luxusu přišel? Čo přejel prstem přes výřezy pro platební karty – pro něj bezcenné; žádný občan Severní Koreje takovou kartu nevlastnil – a rozevřel kapsu pro bankovky. Uvnitř našel tři americké stodolarovky, tak čisté a šustivé, jako by ráno vyjely z rotačky. *Jako nové*, pomyslel si, a když jednu přidržel na světle, skutečně ucítil jemnou vůni čerstvého inkoustu.

KAPITOLA 5

HÔTEL DU LAC
RIVE GAUCHE
ŽENEVA, ŠVÝCARSKO
POLOVINA ŘÍJNA 2010

Když Jenna dorazila do hotelu, začínala právě ranní špička. Hotel stál v části zvané Rive Gauche neboli „Levý břeh“, pár bloků od Promenade du Lac a stříbřité hladiny Ženevského jezera, jejíž srpek viděla Jenna v mezeře mezi luxusními bytovými domy. Její pokoj měl mrňavý balkonek s výhledem do ulice plné prodejen a na tramvajovou zastávku. A když Jenna natáhla krk, uviděla i Alpy, které se v ranním slunci bíle třpytily. Znaveně si lehla na postel a poslouchala hlomoz tramvají. Měla pocit, že v tomhle hluku si nikdy pořádně neodpočine, jenže téměř vzápětí usnula hlubokým spánkem.

Su-min jako by byla celý týden s ní, jako džin vypuštěný z lampy. Jenna ji viděla v zrcadle v koupelně, kde ji sestra pozorovala přes oblaka páry. Když hrála na klavír, na jeden děsuplný okamžik se jí zdálo, že napravo od svých rukou vidí na klaviatuře druhý pár. Uprostřed noci se s úlekem probudila v přesvědčení, že slyšela Su-min šeptat její jméno. Její spánek byl doslova prošpikovaný sny o sestře, které hrály tolika pestrými barvami, že jí připadaly reálnější než zašlý svět, do něhož se probudila.

Bylo proto zákonité, že tyto sny nakonec prorazí skořáčku spánku a najdou si cestu do hlubší a temnější roviny, do podvodního pekla jejích nočních můr – ale na to už byla Jenna dávno zvyklá.

Či-min se narodila jako první. Su-min ji následovala o dvatřicet minut později, a tak kdykoliv spolu rozmlouvaly v korejštině, oslovovala ji „starší sestro“. A právě tento zrcadlový obraz jí samotné byl zároveň Či-mininou nejlepší kamarádkou: Su-min se stejně smála, napadaly ji stejné věci, měla stejnou DNA. Jejich tiky a slabůstky byly k nerozeznání. Jedna jako by byla pokračováním druhé. Obě měly ve zvyku nedokončovat věty. Obě nakláněly hlavu a namotávaly si vlasy na prst, když s nimi někdo mluvil. Obě si rády psaly seznamy úkolů a místo uzlu na kapesníku nosily na zápěstích pestrobarevné gumičky do vlasů. Neměly orientační smysl a dokázaly se ztratit i v nákupním centru. Nejedly vařenou zeleninu, a když se o ní před nimi někdo zmínil, nasadily zvracející grimasu. A obě byly nevrlé, když jim okolnosti nedopřály devět hodin spánku.

Jejich výchova v Annandale se rozhodně vymykala normálu. Rodina si s příjmy vystačila; otec je hýčkal, matka byla přísná. Učily se víc než děti sousedů, ale zase ne tolik jako čínští vrstevníci, vynikaly ve sportu a hudbě a společně chodily na hodiny klavíru. Každou neděli navštěvovaly s matkou korejský sbor Evangelické církve metodistické. Líbil se jim stejný styl oblékání a stejné módní výstřelky jako ostatním dívkám, které znaly.

Přesto Či-min a Su-min ve všech myslitelných ohledech vynívaly z davu. A nebylo to jen jejich pronikavou inteligencí. Měly v sobě jakousi uklidňující spokojenost, kombinaci plachosti a společenskosti, díky nimž k nim lidé okamžitě získávali vřelý vztah. Na škole byla jednovaječná dvojčata Jenna a Susie, jak si začaly říkat, dobře známými postavami. Napůl Korejky, napůl Afroameričanky, vlasy spletené do velkého drdolu, smělý výraz v pihovatých tvářích, pružná atletická těla. Ve třinácti

byly hvězdami týmu pozemního hokeje a nejvyššími holkami na škole. V šestnácti se probjovaly do finále mistrovství virginských středních škol v taekwondu. Při tréninku dělala jedna druhé sparingpartnerku. Kluci se zdráhali brát je mezi sebe. O kamarádky neměly nouzi, ale současně obě věděly, že mají jen jednu opravdovou přítelkyni, a když má člověk takového přítele, pro dalšího už v jeho duši není dost místa. Tvořily spolu jakýsi exkluzivní dvoučlenný klub a neplechly pro ně představovaly únik od tvrdého režimu, který jim doma zavedla Chan.

Na dveřích pokoje měly připíchnuté kartičky, na něž si zapisovaly školní známky, a každý den tak pro ně začínal připomínkou, že musí tvrdě makat. Být v něčem druhé se v Chaniných očích rovnalo prohře, avšak dvojčata byla málokdy v čemkoliv druhá.

Někdy kolem patnácti si začaly sdělovat tajemství o svých bouřlivě se vyvíjejících tělech, navzájem se líčily a zkoušely na sobě různé účesy, přičemž jedna druhé sloužila jako zrcadlo. U večere v tichosti vyplivovaly kimčchi do kapesníku, když se matka nedívala – zápach česneku v ústech totiž spolehlivě odrazil chuť k polibku. Chan jim přísně zakázala randit s kluky, ale protože měly obě dívky spoustu záminek chodit ven – na taekwondo, učit se ke kamarádce, do knihovny –, dal se matčin zákon číslo jedna docela snadno obejít. Když večer zhasly, vlezla si Či-min k Su-min do postele a začaly si šeptat historky o chlapcích. Nohy i prsty na ruce měly propletené a hlavy položené na polštáři tak blízko u sebe, že vdechovaly vlastní dech.

Rodiče jim neustále připomínali, že se jednou jejich cesty rozejdou, ale dvojčata nikdy dost dobře nechápala, proč je to nevyhnutelné nebo nezbytné. Krátce po osmnáctých narozeninách se však opravdu rozhodly vyplnit volný rok zbývající do nástupu na univerzitu každá jinak: Su-min se zapsala na kurz základů hudby na Sangmjungské univerzitě v Soulu a Či-min

nastoupila jako stážistka do kanceláře jednoho senátora na Capitol Hill.

Na Dullesově mezinárodním letišti ve Washingtonu se objaly a trochu si poplakaly. Či-min dala sestře talisman pro štěstí, stříbrný řetízek s malým stříbrným tygrem symbolizujícím Koreu. V té době to byl jediný předmět, který kdy koupila bez sestry. Su-min si ho okamžitě nasadila na krk. Letištní systém vyzval pasažéry jejího letu k nástupu do letadla a přišel čas rozloučení, který se proměnil v trýznivou agonii. Dvojčata se od sebe nedokázala odtrhnout a také rodiče prožívali muka. Chan měla tvář zkřivenou výčitkami svědomí, jako by se dívala na následky nějakého zbytečného a krutého experimentu. Či-min se začalo po sestře stýskat hned v okamžiku, kdy nastoupila do výtahu a zmizela jí z očí.

Byla doma a právě si četla na zahradě, když to ucítila – jakýsi záchvěv genetického přediava, které ji spojovalo se Su-min bez ohledu na to, kde se obě v daný okamžik nacházely. Nejprve se jí křečovitě sevřel žaludek. Pak se jí v nitru začala vzdouvat a opět opadat vlna zničující hrůzy, která jí v ústech zanechala spoustu slin. Zatelefonovala na Su-mininu kolej do Soulu, ale Su-min tam nebyla – nepřišla prý ani na snídani. Celý tento i následující den potvrzovalo Su-minino mlčení něco, co už Či-min dávno věděla. Byla strašlivě rozrušená, přecházela po domě sem a tam, tahala se za vlasy a úplně ztratila chuť k jídlu. Rodiče se jí ptali, co se stalo, ale ona se zmožila jen na konstatování, že Su-min hrozí nebezpečí. A pak několik dnů sledovala, jak zmatek rodičů postupně přerůstá v obavy a nakonec se mění v paniku, poněvadž na jejich telefonáty stále nikdo neodpovídal.

A když poté přišla ta zpráva, také to bylo přes telefon. Či-min věděla, že je to ono, protože otec Douglas dlouho mlčky poslouchal hlas na druhém konci linky a pak chytil Chan za ruku. Jakýsi inspektor Ko z Inčchonské městské policie se ho

dotazoval, jestli se jim dcera ozvala. Na univerzitní koleji se prý už tři dny neukázala.

Inspektor Ko vysvětlil, že jakási žena žijící na ostrově Peng-njong ohlásila zmizení svého devatenáctiletého syna, který se nevrátil z výletu na pláž, kam ho doprovázela Američanka korejského původu. Žena byla přesvědčená, že její syn utekl na pláž právě se Su-min, a inspektor Ko připustil, že je to opravdu možné. Mladí milenci prý čas od času utečou před tlakem rodinného prostředí, avšak téměř ve všech případech se do jednoho či dvou dní někomu blízkému ozvou.

Jedny soulské bulvární noviny si obstaraly školní fotografie obou milenců, Su-min a Dže-huna, a napsaly o nich článek s titulkem NEVIDĚLI JSTE ROMEA A JULII? Součástí článku byla i horká linka, na kterou měli volat případní svědkové. Policie vylepila na všech autobusových zastávkách a železničních stanicích oficiální zprávu o pátrání po pohřešované dvojici. Su-min měla na fotce stříbrný řetízek a Či-min poskytl jeho přesný popis. Byla to jediná věc, u níž měla jistotu, že ji Su-min bude za všech okolností nosit. Během následujícího týdne byl pohřešovaný pár údajně spatřen v Pusanu, Inčchonu, Sokčchu, Tegu, a dokonce i na vzdáleném ostrově Čedžu. Inspektor Ko nicméně Douglase a Chan varoval, ať si nedělají plané naděje. Žádné z těchto oznámení nevedlo ke kloudné stopě.

Chan se úplně sesypala. Balancovala mezi záchvaty plačtivé hysterie, sveřepým ujišťováním ostatních, že se Su-min každou chvíli ozve, a podivnou vyprázdňenou apatičností, kterou u ní Či-min nikdy předtím neviděla. Velení se tudíž musel ujmout Douglas. Zavřel Či-min v domě, protože se bál, že by si mohla ublížit nebo se pokusit odjet do Soulu za sestrou. A několik dní ji zpovídal. Neměly se Su-min nějaké tajemství, o kterém by měl vědět? Netrápilo Su-min něco, co před rodiči tajila? Co bylo na jejím životě tak strašného, že chtěla utéct na pustý ostrov s klukem, kterého sotva znala? Rodiče se stále nevzdávali naděje, že

Su-min je jen romantický snílek, který co nevidět ze svého snu vystřízliví a zase se vrátí.

Či-min ovšem věděla, že její sestra neutekla. Bylo nemyslitelné, že by ji o takovém rozhodnutí neinformovala. A také se domnívala – jak se později ukázalo, správně –, že se Su-min se zmíněným Dže-hunem seznámila teprve nedávno a ještě o něm sestře nestačila napsat, což by za normálních okolností udělala formou dlouhého důvěrného dopisu.

Douglas dostal ve Fort Belvoir volno a absolvoval ponurou cestu do Jižní Koreje. Měsíc tam sháněl informace a pátral po dceři. Pročesával pláže na ostrově Pengnjong, ukazoval dceřinu fotografii každému, kdo byl ochoten se na ni podívat, a přitahoval zvědavé pohledy okolí – vysoký černoš pátající po ztracené dceři. Sešel se i s Dže-hunovou matkou, která byla stejně bezradná a rozrušená jako on. Podali si ruce, poplakali si a společně se pomodlili. „Můj syn byl silný chlapec,“ prohlásila Dže-hunova matka a odmítla myšlenku, že se hoch utopil. V soulské čtvrti Itewon rozdávali s Douglasem letáky s fotografiemi svých dětí a procházeli internetové kavárny a karaoke bary, kam chodili uprchlíci shánět práci. Sešli se i s inspektorem Ko, který jim jemně sdělil, že nejjednodušší vysvětlení bývá obvykle správné. Opuštěné věci na pláži silně nasvědčovaly hypotéze, že mladé dvojici se něco stalo při koupání. Když se Douglas vrátil domů, už to nebyl on.

Na oba Či-mininy rodiče dolehla hluboká prázdnota. Kdyby se našlo tělo, mohli by Su-min oplakat a pohřbit. A jejich zármutek by snad po čase trochu zeslábl. Jejich dcera však zmizela beze stopy a toto vědomí jim začalo užírat srdce. Chan se proměnila ze ženy, která všechno ví, v člověka, který neví vůbec nic. Vždy v sobě měla tolik energie, že chvíli neposeděla v klidu. Teď brala sedativa a dokázala prospat celé odpoledne. Jednou ráno odešla z domu a vrátila se až druhý den na snídani, kdy už Douglas s dcerou volali na policii. Měla oteklý a umazaný obličej

a špinavé šaty. Na Či-minin dotaz, kde byla, reagovala skelným pohledem. Douglas začal pít. Šest měsíců po Su-minině zmizení ho propustili z armády.

Či-min se po sestře stýskalo tak silně, že jí to způsobovalo fyzickou bolest. Odjakživa si vzájemně dodávaly síly, svítily jedna druhé na cestu a ukazovaly si směr. Teď stála osamělá v silném protivětru, před nímž se neměla kam ukrýt. Slovo „prázdnota“ nemohlo ani zdaleka vystihnout Či-mininy pocity. A přesto... Či-min nedokázala nad svou sestrou truchlit. Cosi v jejím nitru – jakýsi plamínek, který tvrdošíjně odmítal zhasnout – jí sdělovalo, že Su-min stále žije. Tolikrát mezi nimi zafungovalo telepatické pouto, kdy si dokázaly rozumět i beze slov, kdy na dálku cítily zoufalství či radost té druhé – nikoliv prostřednictvím telefonu či dopisu, nýbrž vlivem jakéhosi genetického magnetismu –, že Či-min uměla přítomnost své sestry *vyčítit*. A tak přestože všichni kolem ní začali pokládat Su-min za mrtvou, ona hledala útěchu v přetrvávající funkčnosti tohoto pouta, jakkoliv věděla, že fakta i logika mluví nesmlouvavou řečí. Jestli Su-min není mrtvá, kam se poděla? A hlavně proč?

Či-min rozpitvávala tyto otázky do poslední mrtvě, vymyslela a zavrhlá bezpočet scénářů, co se na té osudné pláži stalo, probděla mnoho nocí, až si jednoho rána uvědomila, že se zblázní, pokud svou předtuchu neposlechne. Vypraví se do Jižní Koreje. Rodičům se o svých motivech nezmíní, protože nechtěla, ať svou trýzeň prožívají znovu, pokud se její tušení nenaplní. Jenže ona věřila, že se naplní. Su-min je určitě živá. *Věděla to*. A tak rodičům řekla, že ji utěší, když uvidí tu pláž na vlastní oči, a Chan souhlasila, že ji tam vezmou. Návštěvu inspektora Ko si však Či-min domluvila sama.

Dveře jí otevřela inspektorova manželka. Dům stál v ulici pokryté listím, na kopci s výhledem na inčchonský přístav, nedaleko od místa, z něhož vyplouvaly trajekty na ostrov Pengjong. Inspektorova manželka provedla Či-min verandou provo-

něnou jasmíny a rajčaty. Fialový ibišek nádherně ladil s azurovou oblohou v pozadí. Inspektor Ko seděl v proutěném křesílku. Či-min se mu uklonila.

Inspektor jí vyjádřil soustrast a dodal, že případ její sestry byl jeho posledním před odchodem do důchodu. „Vaše nebohá sestra i ten chlapec měli život před sebou,“ řekl a nalil jí šálek cicimkového čaje. Měl tvrdý, ale melancholický obličej. Jemné bílé vlasy měl ostříhané velmi nakrátko, takže vypadaly jako trávník pokrytý ranní jinovatkou. „Takhle se utopit. Ačkoliv...“ Odmlčel se a zamíchal si čaj lžičkou. „Přiznávám, že i já jsem měl ve své době pochybnosti. Moře bylo klidné. A oba byli silní a zdatní.“

„Oni se neutopili,“ řekla Či-min rozhodně. „Věřím, že pořád žijí. Cítím sestřinu přítomnost. Není to jen nějaká moje představa. Chci, aby se ten případ znovu otevřel.“

Inspektor Ko ji zkoumavě sledoval přes okraj svého šálku.

„Vy... si myslíte, že je mohl někdo unést?“

Či-min přeběhl po tváři stín. Na tuto možnost se usilovně snažila nemyslet.

Inspektor se na chvíli odmlčel, díval se na chladnoucí čaj a přemýšlel o svých následujících slovech. „Tuto naději vám bohužel dát nemohu – a navíc by to byla jen malá útěcha. Vaše sestra a ten chlapec nikdy nenastoupili na trajekt zpátky do Inčchonu. Neodcestovali ani jinou lodí. Ostrov Pengnjong leží v citlivé oblasti – pouhých dvacet kilometrů od severokorejského pobřeží. Do jeho blízkosti je vpuštěno jen velmi málo lodí a pobřežní stráž uvedla, že večer, kdy vaše sestra zmizela, se v okolí žádná plavidla nepohybovala.“ Napil se čaje a zadíval se na obzor. Inčchonský přístav se třpytil v poledním slunci a byl doslova posetý kontejnerovými lodmi. „Kdyby někdo vaši sestru a toho chlapce unesl, musel by to udělat přímo pod nosem pobřežní stráže.“ Lítostivě se na Či-min zadíval. „A to je podle mě nepravděpodobné. Velice nerad to říkám, ale můj závěr se nemění. Oba utonuli.“

Než stačila Či-min něco říct, dveře verandy se otevřely a inspektorova manželka podala choti obálku.

„Á. Ano.“ Ko předal obálku Či-min. Byla zapečetěná a opatřená číslem případu. „Tohle našel místní pastor minulý týden na pláži Kontol. Všiml si toho v hromadách chaluh vyvržených na břeh a odnesl ten předmět na policejní stanici. Odpovídal vašemu popisu.“

V obálce se ukrýval čirý igelitový důkazní sáček, v němž ležel jemný stříbrný řetízek. Mořská voda rozežrala miniaturního tygra tak, že byl úplně zelený. Zavírací očko bylo utřené.

Když Či-min přišla k sobě, inspektor Ko jí ovíval tvář novinami. Na jednom uchu cítila tvrdou dřevěnou podlahu verandy a před sebou viděla otočený glazovaný květináč. Pomalu se obrátila na záda a zadívala se na inspektora. Cítila, jak se jí v prsou probouzí zvuk, který jí stoupal tělem tak dlouho, až jí z úst vyšel jako zavytí. Tělo se jí roztřásl a odmítalo přestat. Připadalo jí, že má uvnitř ránu, jako by jí někdo roztrhl srdce a vyrval pŕlku z prsou. Nic ji nemohlo připravit na bolest, do které byla uvržena.

Její dvojče je mrtvé.

Domů se Či-min vrátila jako bez duše, k nepoznání proměněná. Pohled na řetízek bez majitelky rozbil její víru nejhorším představitelným způsobem. Donutil ji smířit se s faktem, že si jen něco namlouvala, aby uvěřila nemožnému.

Bez svého dvojčete neměla žádnou vlastní identitu. Su-min jako by doplňovala její jsoucno, uzavírala ji v jediný celek. Pojem „my“ vystihující její duši se rozpadl a žádný pojem „já“ neexistoval. Či-min se stala pŕlčlověkem, jenž vůbec netušil, jak dokáže proplouvat životem. Su-min byla mrtvá, ale její otisk zůstal v Či-minině těle, v jejím srdci i duši. Či-min měla navždy žít s duchem.

V září následujícího roku nastoupila do prvního semestru na Univerzitě Johnse Hopkinse v Baltimoru, ale stále byla od-

tržená od vlastního života i od lidí kolem sebe. Zachvacovala ji únava a neschopnost zařadit se do společnosti – a navíc jí to bylo jedno. Zdržovala se na kolejích, vynechávala přednášky i jídlo. V univerzitním bufetu ani ve společenských místnostech ji nikdy nikdo neviděl. Lidé, kteří se s ní snažili mluvit, v ní spatřovali mladou ženu s myšlenkami upřenými do dálav; ženu zmítající se uprostřed zčeřené hladiny čehosi temného a bezedného. Neměla žádné ukotvení, vznášela se ve stavu beztíže ve zčernalém prázdném prostoru. Tatam byla její vstřícná osobnost, díky níž se každý při pohledu na ni okamžitě usmál. Přišla o veškerou zvědavost, o přátelské chování, o pozitivní přístup k okolí. Stáhla se hluboko do sebe. Odcizila se kamarádům. Nechala hokeje. Zaklapla víko klavíru a dlouhá léta ho neotevřela. Dokonce i její jméno Či-min jako by zašlo jako vzpomínka, až si pod ním nakonec přestala vybavovat sama sebe. Pro okolní svět i pro sebe se stala Jennou.

Před Vánoce prvního semestru jí školitel doporučil psychiatrické vyšetření.

Jenna strávila dva měsíce v ústavu zasazeném mezi kopci a dubovými lesy Západní Virginie. Psychiatr u ní diagnostikoval jistou formu posttraumatické stresové poruchy. Strnulost, nevěřičnost a výčitky svědomí z toho, že místo sestry nezemřela ona, jsou prý nezbytnou součástí procesu truchlení a musí se prožít etapu po etapě. „To, že si v duchu neustále přehráváte událost, jejíž vývoj a následky nemůžete ovlivnit, je normální reakce. Dokládá, že se vaše mysl snaží vyrovnat s velkou změnou.“

Každou noc byla Či-min přítomná na pláži se sestrou. Držela ji za ruku a do posledního detailu s ní probírala jednotlivé okamžiky. Každý úder srdce, každé mrknutí, každý krok v písku směrem k vodě. Jenna měnila repliky, načasování i úhly, ale bez ohledu na to, kolikrát stiskla tlačítko „Přehrát“ a znovu celou událost prožila, byl výsledek pokaždé týž: Su-min se utopila.

„Může to trvat mnoho let, ale čas všechno zahojí,“ řekl jí psychiatr. A když to řekl, Jenna ho zpražila chladným pohledem. Věděla, že je to lež. Čas byl pro ni trest, který si měla odpykávat až do smrti.

Její univerzitní školitel byl překvapený, když ji ve škole uviděl ještě před koncem letního semestru, ale Jenna se rozhodla, že se s traumatem vypořádá prací. Vyhliídka dlouhé nepřítomnosti ve škole – tedy volného času, během něhož hrozilo, že se její duše zhroutlí do sebe – ji naplňovala děsem. Práce se jí stala útočištěm a spásou. Mezi sebe a bolest začala vkládat izolační vrstvu studia, a pokud okolní svět s jejím studiem nesouvisel, prostě ho ignorovala. Studovala od chvíle, kdy usedla k snídani, do okamžiku, kdy večer usnula v posteli a knihy a papíry jí vypadly z ruky. Narovnála si vlasy a díky úbytku váhy teď vypadala úplně jinak než její bývalé já jménem Či-min. Když ji někdo upozornil, že zanedbává fyzičku, začala běhat dlouhé tratě, k čemuž nepotřebovala spoluhráče ani společnost, a koupila si nový, volně padnoucí bílý *dobok* na taekwondo. Trénovala sama brzy ráno, když ještě byla tělocvična prázdná, pilovala údery dlaní na boxovacím pytli a do úmoru dřela boční kopy a kopy s otočkou, přičemž se mezi jednotlivými sestavami protahovala a soustředila. Líbil se jí princip „tao“ obsažený v taekwondu, totiž že moc nevyvěrá ze síly a agrese, nýbrž z rychlosti a úskoku.

Když s vyznamenáním dokončila univerzitu, byla už přijatá k doktorandskému studiu. Její diplomová práce byla tak hutná a metodická, že než ji dávno před termínem dokončila, měla už za sebou několik studií o východoasijské geopolitice, které vyšly v akademických žurnálech a setkaly se s pozitivními ohlasy. Lidé z oboru si začali jejího talentu všimnout. Když si tedy podala přihlášku na pozici odborné asistentky v Georgetownu, univerzita jí naznačila – ačkoliv jí to nikdo otevřeně neřekl –, že jejímu odbornému profilu nemůže nikdo vážně konkurovat; pozice byla její.

Toho roku zemřel Douglas na rakovinu jater. Ignoroval okolí, které ho prosilo, ať přestane pít; jeho zdraví se rychle zhoršovalo, ale jemu to bylo jedno.

„Zůstaly jsme samy,“ řekla jí Chan podivně holčičím hlasem, který teď začala používat. Jako by si prohodily role. Matka po ztrátě dvou nejbližších osob zdětinštěla. Jenna tak na ni musela dohlížet a každý týden ji jezdila kontrolovat. U Chan se postupně rozvinula zvláštní obsese, totiž touha najít Jenně odpovídajícího partnera, jako by právě tento úkol byl poslední mateřskou povinností, kterou ještě musí splnit, než se i ona odebere na věčnost.

Onen den na verandě inspektora Ko představoval v Jennině životě předěl, jenž byl stejně výrazný jako změna geologické éry v horninových vrstvách. Před ním byly veškeré události logicky uspořádané a jasné; po něm se všechno slilo dohromady. Přesto se z tohoto slitku, z tohoto amalgámu dějů, postupně začala rýsovat nová existence. Jednou týdně navštěvovala Jenna doktora Levyho. Jednou týdně jezdila za matkou. Roční období se střídala, semestry ubíhaly, studenti přicházeli a odcházeli. Na noční můry užívala Jenna prazosin, ale ony stále odmítaly vymizet; tentýž sen se opakoval stále dokola jako v nekonečné smyčce. Chlapec hraje její sestře na kytaru. Oba jsou zalití zlatavými paprsky zapadajícího slunce. Snáší se temnota, oni se chytají za ruce a společně kráčejí k moři. Vlny se zvedají, jsou černé a vláčné, avšak náhle je jedna z nich obrovská, zrudná a drtivá. Su-min otevírá ústa, chce začít křičet, jenže místo hlasu jí z hrdla vychází zvonění. Opakuje se pořád dokola, až se nakonec Jenna probouzí a uvědomuje si, že jí vedle postele drnčí hotelový telefon.

Chvilí nemá tušení, kde je. Zmámeně zvedá sluchátko.

„Doktorka Williamsová? Volám vám nevhod?“

„Ne.“

„Tady je paní Ikiko Išido.“ Hlas patří Japonce a je čistý a křehký jako porcelán. „Mohla bych vás poprosit, abyste za

D. B. JOHN

mnou za dvacet minut přijela do hotelu Beau-Rivage? Nemám mnoho času a vím, že jste vážila kus cesty, abyste se mnou mohla mluvit.“

KAPITOLA 6

HJESAN
PROVINCIE RJANGGANG, SEVERNÍ KOREA

Paní Mun odjela z vesnice za tmy. Nákladák s otevřenou korbou byl plný žen choulících se před chladem do kabátů. Byl sovětské výroby, starší než ona, a jel jen na jedničku. Paní Mun zatínala zuby, když se spouštěli dolů po ostrých serpentínách, a zavírala oči, když se nakláněli nad srázy porostlými borovicemi. Konečně se klesání zmírnilo a cesta se začala vinout přes horské výběžky poseté hroby, které za rozbřesku vrhaly dlouhé stíny.

Projeli další zatáčku a náhle se v ostrém úhlu pod nimi vyjevil Hjesan, město vyplňující údolní kotlinu jako obrovský hřbitov. Stovky mrňavých domků rozdělených pěšinkami a tmavými ulicemi. Kouř z tenkých sopouchů se mísil s bílou mlhou zvedající se od řeky Amnokkang. Paní Mun se zachvěla. Na severu rozeznávala bronzový kolos Velkého vůdce stojícího zády k Číně. Přimhouřila na něj oči proti rannímu slunci. *Z téhle dálky jsi velký jen jako můj palec.* Její šedý zákal se zhoršoval.

Hjesan byl jediné město, které paní Mun v posledních letech navštívila, a i jí připadal jako učiněný zapadákov. Silnice plné výmolů, povozy tažené voly. Nad zástavbou se vzpínalo pár

ošuntělých věžáků s rozpraskanými zdmi. Podél cest zahálčivě posedávali muži a čekali... na nic. A opodál kdysi slavná, dnes mlčenlivá továrna.

Paní Mun přešla kolem posledního domovního bloku do centra, kde se zastavila u příkopu vedle cesty, aby si smyla z tváře prach. Když si otírala obličej do zástěry, zahlédla koutkem oka náhlý pohyb. Přimo za ní stály dvě děti, jedno ve špinavém vojenském kabátě, který byl o mnoho čísel větší. „Mazejte, všiváci!“ zakřičela paní Mun a sevřela košík, než jí ho děti vyfouknou. Napadlo ji, že bude muset být neustále ve střehu. Na každém rohu tu číhaly *kočepi*, toulavé děti, které poletovaly jako vlačetovky, podle nichž dostaly název, vytahovaly lidem věci z kapes a kradly jim tašky. Prozatím se Mun ochránila tak, že se připojila k řadě továrních dělníků krácejících do práce.

Městské centrum představovalo prostorné náměstí, na němž stálo hlavní železniční nádraží, státní banka, salon krásy, lékárna, směnárna valut, kolem níž se jako mouchy rojili zakázaní veksláci, a také jedna impozantní budova s kolonádou, kde sídlil městský výbor Strany. Na budově visel obrovský transparent, který dominoval celému náměstí. Rudými písmeny na něm bylo napsáno: KIM ČONG-IL JE VŠEOBJÍMAJÍCÍM SVORNÍKEM LIDU JAKO NEBESA SAMA!

Paní Mun vstoupila do bran železničního nádraží a okamžitě se ocitla v jiném světě. Na překladišti panoval čilý ruch. Obchodníci pokřikovali v mandarínštině a zvedali obrovské pytle plné zboží. Větretem ošlehané adžumma postávaly kolem a smlouvaly o cenách. Opodál hlídkovali dva ani ne dvacetiletí vojáci s puškami na zádech. V několika řadách rozdělených uličkami stálo na ploše asi padesát stánků, některé s improvizovanými markýzami z modrých amerických pytlů od rýže. Křik několika stovek prodejkyň se mísil s vřiskotem ptáků poletujících kolem.

„*Sassajo!*“ Kupujte!

Paní Mun si zakryla nos a ústa. Boty jako by se jí lepily k betonu. Prošla kolem nepromokavých rohoží, na nichž se lesklo psí maso, kusy vepřového a drůbež. Hromady brambor jí sahaly do pasu. Všechny výrobky kromě potravin byly potištěné čínskými znaky: čisticí prostředky, nádobí, elektrické spotřebiče, které nedokázala ani pojmenovat. Kamkoliv se podívala, putovaly peníze z jedné rukou do druhých a rozjasňovaly lidem tváře. Zároveň však bylo ve vzduchu cítit napětí a jakási naléhavost, jako by celé toto pinožení mohl zhatit jediný vrtošivý příkaz z Pchjongjangu. Mezi lidmi se pohybovali i dva pouliční informátoři; pozorovali dění a odposlouchávali cizí hovory. Paní Mun je poznala na sto honů.

Na konci jedné uličky našla hlučnou nekrytou jídelnu, kde se strážníci hrbili nad miskami s horkou rýžovou polévkou. Z pánví na přenosných plynových hořácích stoupal žlutý kouř a paní Mun si náhle uvědomila, že má hlad. Nejdřív si dá něco k snědku a pak najde zájemce o své čokoládové perníčky.

„Adžumma,“ ozval se za ní hlas, „nechcete něco na ty vrásky?“

Otočila se a spatřila stařenu, která ukazovala papírovým vějířem na svou sbírku mastiček a léků všeho druhu: lahve se sušenými houbami, kaše ze srncí placenty, bezcenné výtažky z kdejákeho svinstva. *Na vrásky, to zrovna.*

„Kolik stojí pronájem stánku?“ zeptala se paní Mun.

„Pět tisíc wonů, drahá,“ odpověděla stařena a rozehnala vějířem kouř z jídelny.

„Měsíčně?“

„Týdně!“ Žena se ušklíbla, když viděla šokovaný výraz paní Mun. „Místa u tlapače jsou o něco levnější.“

Během čekání na fazolovou polévku paní Mun usilovně přemýšlela. *Pět tisíc wonů!* Kdo může mít takové peníze? Te-hjon vydělával víc než ona, ale i jeho mzda činila pouhé dva tisíce wonů měsíčně – navíc jen v době, kdy ještě dostával výplatu.

Od zatopení uhelného dolu nepracoval a za potravinové lístky, které dostával od státu, se nedal koupit ani ptačí trus.

Obsluha před ní zprudka postavila misku s kouřící polévkou. Paní Mun k ní přičichla. Voněla nakysle a čerstvě. Ochutnala první lžičku. Polévka byla moc dobrá. Paní Mun si všimla, že na ploše stojí další dvě podobné improvizované jídelny – provozovali je obchodníci, kteří se tímto způsobem snažili nalákat zákazníky. *Když tady mají tak dobré jídlo...* Malá holčička ve špinavých hadrech se náhle vrhla pod stůl, sebrala ze země pár odřezků a bleskurychle utekla.

„Sto padesát wonů, adžumma,“ řekla mladá žena s prkenicí za opaskem a sebrala prázdnou misku před paní Mun. Ta si sáhla do kapsy zástěry a ztuhla.

Peníze byly pryč.

Začala zběsile šmátrat v další kapse. I ta byla prázdná.

„*Kočeppi*,“ pronesla mladá žena účastně. „Tyhle děti jsou dneska všude...“

Paní Mun sáhla do košíku, s malinkou dušičkou v nitru odhrnula látku a oddechla si úlevou. Její poklad byl stále na místě.

„Můžu zaplatit tímhle,“ řekla a vytáhla jeden čokoládový perníček.

Mladé ženě se při pohledu na obal rozšířily zorničky. Rychle stáhla ruku paní Mun dolů, aby ji nikdo neviděl.

„Víte to jistě?“ zeptala se, kradmo převzala perníček a zastrčila si ho do pouzdra na opasku. Ztlumila hlas. „Jestli jich máte víc, adžumma, dám vám dvacet jüanů za jeden.“

Tvrdou měnu? Paní Mun bez mrknutí oka řekla: „Počítala jsem spíš s třiceti.“

Po pravdě řečeno měla pramalou představu, jakou má jeden čínský jüan v dnešní době hodnotu. Mladá žena se však tvářila nesmírně vážně a paní Mun měla talent na čtení lidských obličejů.

„Kolik jich máte?“

„Deset.“

Mladá žena odložila prázdné misky, ignorovala muže, který se křikem dožadoval objednávky, popadla kus novin a provedla na něm rychlý součet. Byla drobná a útlá a měla velké atraktivní oči, přestože jedno z nich bylo lehce zakalené. Vlasy s trvalou ondulací ukřývala pod slunečnicově žlutou šálou. Chodidla měla tak malá, že nosila holčičí střevíce.

„Pár minut mi potvrvá, než seženu tolik peněz. Moment...“ Zašla do kuchyně a vrátila se s porcí *sunde*, zabalenou do novin. Mile se na paní Mun usmála a zlehka se uklonila. „Zatím si dejte tohle, adžumma. Jmenuju se Ong, ale všichni mi tady říkají Kudrnatá.“

Paní Mun uvolnila místo na lavici a šla se posadit na sluníčko k železnému mostnímu pilíři. Poznala, že v této části tržnice je cena prodejní plochy nižší – obchodníci zde neměli vlastní stánky, ale vystavovali zboží na slavnících ležících na zemi. Paní Mun pomalu jedla *sunde* a vychutnávala si pálení chilli, díky němuž byla tahle jelita ze zvířecích vnitřností aspoň trochu požitelná. Z tlampače nad její hlavou se linul rozechvělý hlas podbarvený strhující hudbou: „...*bojují proti tisícům nepřátel, vzdorují sněhu i hladu, rudá vlajka třepetá se před nastoupenými šiky*...“ Na nástupišti napravo od ní houstl dav pasažérů čekajících na vlak z Kanggeje, který po chvíli s hlomozem dorazil do stanice. Spráhla do sebe narážela, z trolejí létaly jiskry a vzduchem se nesl zápach latrín a spálené mědi.

Mezitím se vrátila Kudrnatá a celá zadýchaná vtiskla paní Mun do dlaně tři červené bankovky. Čokoládové perníčky se prodaly. „Jestli budete mít něco dalšího z té *vesnice dole*,“ zašepkala, „víte, kde mě najdete.“ Mrkla a odešla. Paní Mun upřeně hleděla na bankovky ve své ruce.

Přešla přes náměstí k valutové směnárně, před níž postávali veksláci. Ona však neměla v úmyslu cokoliv měnit. Chtěla jen vědět, co vlastně má. Jeden z mužů ji odvedl za roh, kde na ni

čekalo největší překvapení. Za tři sta jüanů jí totiž nabízel otrhané a plesnivé bankovky v celkové hodnotě přesahující čtyři tisíce wonů. Paní Mun jen nevěřicně zalapala po dechu. Za deset čokoládových perníčků dostane stejně jako její manžel za dva měsíce tvrdé práce? Chtělo se jí hořce plakat a současně se smát. S lehkými výčitkami svědomí si uvědomila, že tohle bude muset před Te-hjonem utajit. Nemohla by přihlížet, jak před ní ztrácí tvář.

Sevřela jüany v dlani, otočila se a zamířila pryč.

„Hej, adžumma!“ volal na ni vekslák. „Dobrá, že jste to vy, dám vám lepší kurz...“

Paní Mun se vrátila na tržiště a se vztyčenou hlavou prošla kolem stařeny prodávající lektvary a mastičky.

Život dá každému člověku tři šance, blesklo jí hlavou. Tohle je jedna z nich.

A během následující hodiny udělala veškeré nákupy. Pětikilový pytel rýže, sáček sušených nudlí, litr kvalitního oleje na smažení, pytlík rýžové mouky, skleničky se sirupem, hořčicí, rybím bujonem a sójovou pastou a pak největší investice ze všech: zbrusu nová ocelová pánev.

Někteří lidé hladovějí, jiní žebrají a ještě jiní obchodují.

Paní Mun byla ve hře.

KAPITOLA 7

HOTEL BEAU-RIVAGE
QUAI DU MONT-BLANC
ŽENEVA, ŠVÝCARSKO

„Zmizel na konci naší ulice, jen malý kousek od pláže. Po fotbalovém tréninku se rozloučil s kamarádem a vyrazil domů, protože si ještě musel před večerí napsat domácí úkol. Krátce předtím se rozsvítily pouliční lampy. Bylo mu čtrnáct. Naprosto nás to zdrtilo.“

Paní Išido si zamíchala čaj a napila se. Seděly s Jennou samy v salonu ve stylu Belle Époque, s vysokým stropem, zlacenými židlemi a brokátovými závěsy. Z balkonových oken se nabízel úchvatný výhled na jezero a na vodotrysk Jet d'Eau, který chrлил vodu jako gejzír. Alpská obloha zaplavovala místnost průzračným světlem, jež se odráželo v křišťálových lustrech. Na protějším konci sálu seděl u dveří bodyguard s oholenou hlavou; byl tak svalnatý, že se sotva vešel do obleku. Švýcarské úřady podle paní Išido trvaly na tom, že jí poskytnou tělesného strážce, který ji během svědecké výpovědi v Organizaci spojených národů bude chránit před potenciálními severokorejskými vrahy. „Kdyby mě chtěli umlčet, zabili by mě už dávno,“ komentovala to paní Išido. „Jenže těm je úplně jedno, co si o nich svět myslí.“

Podle Jennina odhadu jí bylo kolem šedesáti let a měla na sobě elegantní tmavě modrý kostým s nádhernou japonskou perleťovou broží. Vlasy měla popelavě bílé a obličej zvrásněný žalem, ale přesto v ní bylo cosi oslnivého, jakési cáry někdejší pozoruhodné krásy. Seděla dokonale vzpřímená jako královna a Jenna v jejím držení těla viděla důstojnost matky, která si musela protrpět to nejhorší, co může matku potkat: únos vlastního dítěte. Vysvětlila Jenně, že mluví trochu korejsky, poněvadž ve své době pracovala v Tokiu pro prezidenta Hyundai Heavy Industries, ale jazykové mezery musela vyplňovat angličtinou. Na stole mezi nimi ležela školní fotografie jejího syna Šuza, rozto milého kluka s obličejem jako měsíček.

„Manžel ohlásil jeho zmizení prakticky okamžitě. Prefekturní policie po něm pátrala dnem i nocí. Po týdnu zveřejnili jeho fotku ve všech místních novinách. Jenže nenašli jedinou stopu. Jako by ho pohltila noc. Samozřejmě jsme si kladli otázku, jestli neutekl, jak to teenageři občas dělávají. A tak jsme v domě nechávali odemčeno a rozsvíceno pro případ, že by se vrátil a my bychom zrovna nebyli doma.

Z jednoho roku se stalo pět, z pěti let deset, a aniž to kdokoliv z nás vyslovil nahlas, oba jsme ho začali pokládat za mrtvého. Bydlet v tom městečku u moře pro nás začalo být nesnesitelné. A tak když firma nabídla manželovi přeložení do Ósaky, v podstatě se nám tím splnily modlitby.

A pak, jedenáct let po Šuzově zmizení, přišel telefonát, který nám opět obrátil životy naruby. Volal nám reportér *Tokio Šimbun*. Oznámil mi, že policie zadržela severokorejského záškodníka, který se neúspěšně pokusil o tajnou misi do Soulu. Jihokorejští zpravodajci ho podrobili výslechu a muž se jim přiznal, že je součástí jednotky, která během let unesla do Severní Koreje desítky lidí. A jedním z nich prý byl i čtrnáctiletý chlapec z našeho města.“

Paní Išido nepřítomně zavrtěla hlavou.

„Náš syn v Severní Koreji? Něco takového by nás ani ve snu nenapadlo. Jenže všechno souhlasilo. Čas i datum. Musel to být Šuzo. Ten záškodník ho přepadl přímo na chodníku...“ Paní Išido se na chvíli odmlčela a polkla. „Odvezl ho na pláž, tam ho spoutal, nasadil mu roubík, zavřel ho do pytle na mrtvá těla a odplul s ním na člunu... k čekající ponorce.“

Jenně se zježily chloupky na krku.

„Celou cestu do Severní Koreje prý plakal a křičel. A po příjezdu ho ihned zapojili do práce. Jen si to představte: čtrnáctiletý chlapec učí japonské zvyklosti a slang severokorejské špio-ny, kteří plánují infiltraci do Japonska. Možná si mysleli, že mu zároveň dokážou vymýt mozek a udělat z něj špiona. Mladí lidé jsou tvární.“

Požádali jsme o jeho okamžité propuštění. Severokorejský režim tlak naší vlády neustál a nakonec přiznal, že jeho agenti skutečně Šuzo unesli. A pak nás informovali, že Šuzo duševně onemocněl a před čtyřmi lety se oběsil, ve dvaceti jedna letech.“ Při slovu *jedna* se jí zlomil hlas. Muselo pro ni být nesmírně náročné zůstat navenek vyrovnaná a Jenna viděla, jak je tahle vnější slupka křehká. „Jenže já jim nevěřím,“ dodala špatně kontrolovaným hlasem. „Proč bych měla věřit čemukoliv, co tvrdí oni? Podle mě je Šuzo pořád naživu...“

Vytáhla z kabelky kapesník a otřela si oči. Jenna se zadívala jinam. Chtěla vzít paní Išido za ruku, ale ta zjevně o důvěrnosti nestála. Rozhostilo se mezi nimi ticho, které vyplňoval jen dopravní ruch na Quai du Mont-Blanc a troubení trajektu z Lausanne, který se blížil k přístavní hrázi. Jenna nechtěla na paní Išido naléhat, ale nemohla si pomoci. „Řekla jste... ponorka.“

Paní Išido si odkašlala, a když opět promluvila, zněl už její hlas klidně a bez emocí. „Námořní špionážní ponorka třídy Sang-O z domovské námořní základny Majangdo v Severní Koreji. Prý docela velké plavidlo, říkal ten zajatec.“ Obdařila Jen- nu smutným úsměvem. „S ponorkou nikdo nepočítal. A stejné

plavidlo nejspíš uneslo i vaši sestru. Vysvětlovalo by to, proč zmizela tak nepozorovaně a bez jediné stopy.“

Jenně projel tělem elektrický výboj, bujaré nadšení kombinované s nevolností a svíráním v žaludku.

Bylo to tady. Konečně to někdo vyslovil nahlas.

„A mně celou dobu tvrdili, že únos nepřipadá v úvahu,“ zardmolila.

Osobní strážce se postavil a ukázal na hodinky.

„Omlouvám se,“ řekla paní Išido a rovněž vstala. „Musím chytit zpáteční let do Ósaky.“ Zlehka se uklonila a podala Jenně ruku. „Doufám, že se jednoho dne opět se sestrou shledáte.“ Zamířila ke dveřím.

„Ten zajatý severokorejský záškodník...“ vyhrkla Jenna. „Jak se jmenuje?“

I zezadu bylo vidět, jak paní Išido strnula.

„Sin Kwang-su,“ řekla tiše a otočila se. „Jmenuje se Sin Kwang-su. Zadržují ho ve věznici v Pchohangu na východním pobřeží Jižní Koreje.“ Její tvář potemněla.

„Vy jste ho *navštívila*?“

„Ne...“ Zaváhala. „Je to vězeň kategorie A, zavřený ve věznici s nejvyšší ostrahou. Návštěvy nemá povolené. Ale se svolením jihokorejské vlády jsem měla možnost s ním mluvit... Není to zážitek, který bych vám přála. A taky si nemyslím, že byste po setkání s ním našla vnitřní klid. Ale někdy... se dá i ze lží, které zlo trouší, vydolovat pár střípků pravdy.“

Když paní Išido odešla, zůstala Jenna v salonu sama a chvíli nervózně chodila sem a tam. Pociťovala tak extrémní šok, hněv a euforii, že nevěděla, co si sama se sebou počít. V jejím životě se zatím vyskytlo pramálo okamžiků, kdy měla dojem, že si potřebuje dát panáka – vlastně by je spočítala na prstech jedné ruky. Tato chvíle k nim však rozhodně patřila.

Mezi francouzštinou a němčinou linoucí se z hotelového baru zaslechla i pár amerických hlasů. Neotáčela se k nim, ale

nenápadně se posadila na stoličku u zinkového barpultu vedle piana a zmateně se zadívala na řady evropských likérů stojících před podsvícenou zadní stěnou. Nakonec si objednala Jacka Danielse s kolou. Klavírista si jí evidentně všiml a posunul improvizovanou melodii do tklivější tóniny. Barman před ní postavil pití a Jenna se zhluboka napila. Ruka se jí třásla.

Takže ji unesli v ponorce.

Zavrtěla hlavou, jako by to bylo nemyslitelné – jako by jí někdo řekl: „Vaše sestra se proměnila v mořskou pannu a odplavala.“ Ani jeden z řady zlověstných scénářů, které jí během let proběhly hlavou, nepočítal s ponorkou. A ani nikoho jiného tato možnost nenapadla.

Hluboko v jejím nitru se probudil hněv; vztek na sebe samu. *Tak snadno ses vzdala naděje? Copak jsi celou dobu neposlouchala svůj instinkt? Nestydíš se za sebe?*

Barman leštil skleničky a obezřetně ji pozoroval. Jenna se znovu dlouze napila a konečně ucítila, že třes začíná slábnout. Pomalu vydechla.

Ona žije. Panebože, ona žije.

Naskákala jí husí kůže a v jejím nitru jako by roztáhlo křídla cosi temného. Pokud paní Išido získala svolení k tomu, aby kontaktovala onoho severokorejského únosce, pak ho bezpochyby dostane i ona. Promluví si s ďáblem, který unesl Su-min a Dže-huna. A nebude se...

„Jestli se chcete opít, jsou v tomhle městě lacinější lokály,“ ozval se za ní hluboký povědomý hlas.

Jenna zavřela oči. *No to se mi snad jenom zdá.*

Otočila se na barové stoličce. „Hlavně mi neříkejte, že je to jen náhoda.“

Charles Fisk nasadil otcovský úsměv. Byl v obleku, ale bez kravaty, jako by se vracel z dlouhého jednání. „Ta paní Išido je elegantní dáma, vidíte?“ Posadil se na vedlejší stoličku. „Taková japonská Meryl Streepová.“